

Oznámení č.

Obsah

Strana

I *Informace***Rada**

2006/C 270 E/01

Společný postoj (ES) č. 16/2006 ze dne 24. července 2006 přijatý Radou v souladu s postupem stanoveným v článku 251 Smlouvy o založení Evropského společenství, s ohledem na přijetí směrnice Evropského parlamentu a Rady o službách na vnitřním trhu 1

I

(Informace)

RADA

SPOLEČNÝ POSTOJ (ES) č. 16/2006

přijatý Radou dne 24. července 2006

s ohledem na přijetí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/.../ES ze dne ... o službách na vnitřním trhu

(2006/C 967 E/01)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na čl. 47 odst. 2 první a třetí větu a článek 55 této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,

s ohledem na stanovisko Výboru regionů ⁽²⁾,

v souladu s postupem stanoveným v článku 251 Smlouvy ⁽³⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Evropské společenství usiluje o vytvoření ještě těsnějšího spojení mezi státy a národy Evropy a o zajištění hospodářského a sociálního pokroku. V souladu s čl. 14 odst. 2 Smlouvy zahrnuje vnitřní trh prostor bez vnitřních hranic, v němž je zajištěn volný pohyb služeb. V souladu s článkem 43 Smlouvy je zajištěna svoboda usazování. Článek 49 Smlouvy stanoví právo poskytovat služby v rámci Společenství. Odstranění překážek rozvoje činností poskytovaných služeb mezi členskými státy má zásadní význam pro posílení integrace národů Evropy a pro podporu vyváženého a udržitelného hospodářského a sociálního pokroku. Při odstraňování těchto překážek je nutné zajistit, aby rozvoj činností poskytovaných služeb přispíval ke splnění poslání stanoveného v článku 2 Smlouvy, kterým je podpora harmonického, vyváženého a udržitelného rozvoje hospodářských činností, vysoké úrovně zaměstnanosti a sociální ochrany, rovného zacházení pro muže a ženy, trvalého

a neinflačního růstu, vysokého stupně konkurenceschopnosti a konvergence hospodářské výkonnosti, vysoké úrovně ochrany a zlepšování kvality životního prostředí, zvyšování životní úrovně a kvality života, hospodářské a sociální soudržnosti a solidarity mezi členskými státy v rámci celého Společenství.

(2) Konkurenceschopný trh služeb má zásadní význam pro podporu hospodářského růstu a tvorbu pracovních míst v Evropské unii. V současnosti existují na vnitřním trhu četné překážky, které poskytovatelům, zvláště malým a středním podnikům, znemožňují rozšířit svou činnost za hranice svého státu a využívat vnitřního trhu v plné míře. Tato skutečnost oslabuje celosvětovou konkurenceschopnost poskytovatelů z Evropské unie. Volný trh, který členské státy nutí odstranit omezení v přeshraničním poskytování služeb a současně přispívá ke zvýšené průhlednosti a větší informovanosti spotřebitelů, by spotřebitelům poskytl širší výběr a lepší služby za nižší ceny.

(3) Komise ve své zprávě o „Stavu vnitřního trhu služeb“ sestavila soupis velkého počtu překážek, které brání rozvoji služeb mezi členskými státy nebo jejich rozvoj zpomalují, zvláště pak služeb poskytovaných malými a středními podniky, které v oblasti služeb převažují. Zpráva dochází k závěru, že deset let po předpokládaném dotvoření vnitřního trhu stále existuje velká propast mezi vizí integrovaného hospodářství Evropské unie a realitou, v níž žijí evropští občané a poskytovatelé. Překážky ovlivňují celou řadu činností poskytovaných služeb na všech stupních činnosti poskytovatelů a mají

⁽¹⁾ Úř. věst. C 221, 8.9.2005, s. 113.

⁽²⁾ Úř. věst. C 43, 18.2.2005, s. 18.

⁽³⁾ Stanovisko Evropského parlamentu ze dne 16. února 2005 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku), společný postoj Rady ze dne 24. července 2006a postoj Evropského parlamentu ze dne ... (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku).

mnoho společných rysů včetně skutečnosti, že jejich původcem často bývá administrativní zátěž, právní nejistota spojená s přeshraniční činností a nedostatek vzájemné důvěry mezi členskými státy.

- (4) Vzhledem k tomu, že služby jsou motorem hospodářského růstu a mají 70 % podíl na HDP a zaměstnanosti ve většině členských států, má tato roztržitost vnitřního trhu negativní vliv na celé evropské hospodářství, zvláště pak na konkurenceschopnost malých a středních podniků a pohyb pracovníků, a omezuje přístup spotřebitelů k rozmanitější nabídce služeb za konkurenceschopné ceny. Je třeba zdůraznit, že odvětví služeb je klíčovým odvětvím zejména z hlediska zaměstnanosti žen, a že by tudíž ženy mohly mít velký prospěch z nových příležitostí, které dotvoření vnitřního trhu služeb nabízí. Evropský parlament a Rada zdůraznily, že odstranění právních překážek vytvoření skutečného vnitřního trhu je prioritou pro dosažení cíle stanoveného na zasedání Evropské rady v Lisabonu ve dnech 23. a 24. března 2000, kterým je zlepšení zaměstnanosti a sociální soudržnosti a dosažení udržitelného hospodářského růstu, což umožní vytvořit z Evropské unie do roku 2010 nejkonkurenceschopnější a nejdynamičtější znalostní ekonomiku na světě s větším počtem lepších pracovních míst. Odstranění těchto překážek za současného zajištění pokrokového evropského sociálního modelu je tedy základní podmínkou pro překonání obtíží při uskutečňování lisabonské strategie a pro oživení evropského hospodářství, zejména z hlediska zaměstnanosti a investic. Je proto třeba dotvořit vnitřní trh služeb a zajistit patřičnou rovnováhu mezi otevíráním trhu a zachováním veřejných služeb, sociálních práv a práv spotřebitelů.
- (5) Je proto nutné odstranit překážky bránící poskytovatelům ve svobodě usazování v členských státech a překážky bránící volnému pohybu služeb mezi členskými státy, jakož i zajistit příjemcům a poskytovatelům právní jistotu nutnou pro praktické uplatňování těchto dvou základních svobod Smlouvy. Vzhledem k tomu, že překážky na vnitřním trhu služeb mají vliv na hospodářské subjekty, které usilují o usazení v jiných členských státech, i na subjekty poskytující službu v jiném členském státě, aniž by tam byly usazeny, je nutné umožnit poskytovatelům rozvíjet jejich činnost poskytovaní služeb v rámci vnitřního trhu buď tím, že se usadí v jiném členském státě, nebo tím, že využijí volný pohyb služeb. Poskytovatelé by měli mít možnost volby mezi těmito dvěma svobodami v závislosti na své strategii růstu v každém členském státě.
- (6) Tyto překážky nelze odstranit pouhým spoléháním se na přímé použití článků 43 a 49 Smlouvy, neboť na jedné straně by jejich řešení případ od případu prostřednictvím řízení pro nesplnění povinnosti proti dotyčným členským státům bylo pro vnitrostátní orgány i orgány Společenství zvláště po rozšíření velmi složité, a na straně druhé odstranění velkého množství překážek vyžaduje předchozí koordinaci vnitrostátních právních soustav, včetně zavedení správní spolupráce. Jak uznaly Evropský parlament a Rada, dotvoření skutečného vnitřního trhu služeb umožňuje legislativní nástroj Společenství.
- (7) Tato směrnice stanoví obecný právní rámec prospěšný pro širokou řadu služeb, přičemž zohledňuje odlišnosti každého druhu činnosti nebo profese a příslušného systému jejich regulace. Tento rámec je založen na dynamickém a výběrovém přístupu, jenž spočívá v první řadě v odstranění překážek, které je možno odstranit urychleně, a v ostatních případech v zahájení procesu hodnocení, konzultací a doplňující harmonizace konkrétních otázek, který umožní postupnou a koordinovanou modernizaci vnitrostátních regulačních systémů pro činnosti poskytování služeb, jež je nezbytná pro dosažení skutečného vnitřního trhu služeb do roku 2010. Měl by být stanoven vyvážený soubor opatření zahrnujících cílenou harmonizaci, správní spolupráci, ustanovení o volném pohybu služeb a pobídky pro vypracovávání kodexů chování pro řešení určitých problémů. Tato koordinace vnitrostátních legislativních režimů by měla zajistit vysoký stupeň právní integrace v rámci Společenství a vysokou úroveň ochrany cílů obecného zájmu, zvláště ochrany spotřebitele, která je nezbytná pro vytvoření důvěry mezi členskými státy. Tato směrnice také přihlíží k dalším cílům obecného zájmu, včetně ochrany životního prostředí, veřejné bezpečnosti a veřejného zdraví a potřeby zajistit soulad s pracovním právem.
- (8) Ustanovení této směrnice týkající se svobody usazování a volného pohybu služeb by se měla použít pouze tehdy, jsou-li dotyčné činnosti otevřeny hospodářské soutěži, aby tato ustanovení členským státům neukládala povinnost liberalizovat služby obecného hospodářského zájmu nebo privatizovat veřejné subjekty, které tyto služby poskytují, nebo zrušit stávající monopoly pro jiné činnosti nebo pro určité distribuční služby.
- (9) Tato směrnice se vztahuje pouze na požadavky, které se dotýkají přístupu k činnosti poskytování služeb nebo jejího výkonu. Nevztahuje se tudíž na požadavky, jako jsou pravidla silničního provozu, pravidla týkající se výstavby nebo využívání půdy a územního plánování, stavební normy nebo správní sankce ukládané za nedodržení pravidel, která konkrétně neupravují činnost poskytování služeb ani se jí konkrétně nedotýkají, avšak která musí poskytovatelé při výkonu své výdělečné činnosti dodržovat stejným způsobem jako jednotlivci jednající jako soukromé osoby.

- (10) Tato směrnice se netýká požadavků, které se vztahují na přístup určitých poskytovatelů k prostředkům z veřejných zdrojů. K těmto požadavkům patří zejména požadavky stanovující podmínky, za kterých jsou poskytovatelé oprávněni získat prostředky z veřejných zdrojů, včetně zvláštních smluvních podmínek, zvláště pak norem kvality, které musí být dodržovány jako podmínka pro získání těchto prostředků, např. za sociální služby.
- (11) Tato směrnice nezasahuje do opatření přijatých členskými státy v souladu s právními předpisy Společenství, které se týkají ochrany nebo podpory kulturní a jazykové rozmanitosti a plurality sdělovacích prostředků, včetně jejich financování. Tato směrnice nebrání členským státům v tom, aby uplatňovaly svá základní pravidla a zásady týkající se svobody tisku a svobody projevu. Tato směrnice se nedotýká právních předpisů členských států zakazujících diskriminaci na základě státní příslušnosti nebo takových důvodů, které jsou uvedeny v článku 13 Smlouvy.
- (12) Cílem této směrnice je vytvořit právní rámec pro zajištění svobody usazování a volného pohybu služeb mezi členskými státy, přičemž směrnicí není harmonizováno ani dotčeno trestní právo. Členské státy by však neměly mít možnost omezovat volný pohyb služeb uplatňováním trestněprávních předpisů, které se konkrétně dotýkají přístupu k činnosti poskytování služeb nebo jejího výkonu, a obcházet tak pravidla stanovená v této směrnici.
- (13) Je rovněž důležité, aby tato směrnice plně respektovala iniciativy Společenství založené na článku 137 Smlouvy, aby bylo dosaženo cílů stanovených v článku 136 Smlouvy ohledně podpory zaměstnanosti a zlepšování životních a pracovních podmínek.
- (14) Tato směrnice se nedotýká pracovních podmínek a podmínek zaměstnávání, včetně maximální délky pracovní doby a minimální doby odpočinku, minimální délky placené dovolené za kalendářní rok, minimální mzdy a ochrany zdraví, bezpečnosti a hygieny při práci, jež členské státy uplatňují v souladu s právem Společenství, ani vztahů mezi sociálními partnery, včetně práva vyjednávat a uzavírat kolektivní smlouvy, práva na stávku a protestní akce v kolektivním vyjednávání podle vnitrostátních právních předpisů a postupů, které jsou v souladu s právem Společenství, ani se nevztahuje na služby poskytované agenturami na zprostředkování dočasné práce. Touto směrnicí nejsou dotčeny právní předpisy členských států týkající se sociálního zabezpečení.
- (15) Tato směrnice respektuje výkon základních práv použitelných v členských státech a uznávaných v Listině základních práv Evropské unie a doprovodných vysvětlujících poznámek upravujících výklad této listiny z hlediska souladu se základními svobodami stanovenými v článcích 43 a 49 Smlouvy. Tato základní práva zahrnují právo na protestní akce v kolektivním vyjednávání podle vnitrostátních právních předpisů a postupů, které jsou v souladu s právem Společenství.
- (16) Tato směrnice se týká pouze poskytovatelů, kteří jsou usazeni v některém členském státě, a nezahrnuje vnější aspekty. Netýká se jednání o obchodu službami v rámci mezinárodních organizací, zejména v rámci Všeobecné dohody o obchodu službami (GATS).
- (17) Tato směrnice se vztahuje pouze na služby, které jsou poskytovány za hospodářské protiplnění. Na služby obecného zájmu se nevztahuje definice v článku 50 Smlouvy, a proto tyto služby nespádají do oblasti působnosti této směrnice. Služby obecného hospodářského zájmu jsou služby poskytované za hospodářské protiplnění, a proto spadají do oblasti působnosti této směrnice. Avšak některé služby obecného hospodářského zájmu, jako například služby v oblasti dopravy, jsou z oblasti působnosti této směrnice vyloučeny a na některé další služby obecného hospodářského zájmu, jako například ty, které mohou existovat v oblasti poštovních služeb, se vztahuje výjimka z ustanovení o volném pohybu služeb podle této směrnice. Tato směrnice se nezabývá financováním služeb obecného hospodářského zájmu a nevztahuje se na režimy podpor poskytovaných členskými státy, zejména v sociální oblasti, v souladu s pravidly Společenství týkajícími se hospodářské soutěže. Tato směrnice se nezabývá následnými kroky v návaznosti na bílou knihu Komise o službách obecného zájmu.
- (18) Finanční služby by měly být z oblasti působnosti této směrnice vyloučeny, neboť tyto činnosti jsou předmětem zvláštních právních předpisů Společenství, které jsou, stejně jako tato směrnice, zaměřeny na dosažení skutečného vnitřního trhu služeb. V důsledku toho by toto vyloučení mělo zahrnovat všechny finanční služby jako bankovníctví, úvěry, pojištění včetně zajištění, zaměstnanecké nebo osobní důchody, cenné papíry, investiční fondy, platby a investiční poradenství, včetně služeb uvedených v příloze I směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/48/ES ze dne 14. června 2006 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o jejím výkonu ⁽¹⁾.

(¹) Úř. věst. L 177, 30.6.2006, s. 1

- (19) Vzhledem k tomu, že v roce 2002 byl přijat soubor legislativních nástrojů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací, jakož i s nimi souvisejících zdrojů a služeb, který stanovil regulační rámec pro usnadnění přístupu k těmto činnostem v rámci vnitřního trhu, zejména odstraněním většiny jednotlivých povolovacích režimů, je nutné z oblasti působnosti této směrnice vyjmout otázky upravené těmito nástroji.
- (20) Pokud jde o služby elektronických komunikací, které jsou upraveny směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/19/ES ze dne 7. března 2002 o přístupu k sítím elektronických komunikací a přiřazeným zařízením a o jejich vzájemném propojení (přístupová směrnice) ⁽¹⁾, směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/20/ES ze dne 7. března 2002 o oprávnění pro sítě a služby elektronických komunikací (autorizační směrnice) ⁽²⁾, směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. března 2002 o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice) ⁽³⁾, směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES ze dne 7. března 2002 o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (směrnice o univerzální službě) ⁽⁴⁾ a směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES ze dne 12. července 2002 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací (směrnice o soukromí a elektronických komunikacích) ⁽⁵⁾, měly by být z oblasti působnosti této směrnice vyloučeny nejen otázky, kterými se uvedené směrnice konkrétně zabývají, ale také záležitosti, u nichž uvedené směrnice výslovně ponechávají možnost, aby členské státy přijaly určitá opatření na vnitrostátní úrovni.
- (21) Z oblasti působnosti této směrnice by měly být vyloučeny dopravní služby včetně městské dopravy, taxi služby, sanitních služeb a přístavních služeb.
- (22) Vyloučení zdravotní péče z oblasti působnosti této směrnice by se mělo týkat zdravotních a farmaceutických služeb, které poskytují odborní zdravotničtí pracovníci pacientům za účelem posuzování, udržování a obnovování jejich zdravotního stavu, jsou-li tyto činnosti v členských státech, v nichž jsou tyto služby poskytovány, vyhrazeny pro regulovaná zdravotnická povolání.
- (23) Touto směrnicí není dotčena úhrada nákladů na zdravotní péči poskytnutou v jiném členském státě, než je
- stát, v němž má příjemce péče bydliště. Soudní dvůr se touto záležitostí již mnohokrát zabýval a uznal práva pacientů. Je důležité, aby se tato otázka řešila i v dalším právním nástroji Společenství s cílem dosáhnout větší právní jistoty a jasnosti, a to v míře, do jaké se touto otázkou nezabývá nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství ⁽⁶⁾.
- (24) Z oblasti působnosti této směrnice by měly být rovněž vyloučeny audiovizuální služby bez ohledu na způsob přenosu, a to i v rámci kin. Dále by se tato směrnice neměla vztahovat na podpory poskytované členskými státy v audiovizuálním odvětví, které jsou upraveny pravidly Společenství týkajícími se hospodářské soutěže.
- (25) Z oblasti působnosti této směrnice by měly být vyloučeny hazardní hry včetně loterií a sázkových her vzhledem ke zvláštní povaze těchto činností, která vyžaduje, aby členské státy prováděly politiky v oblasti veřejného pořádku a ochrany spotřebitele.
- (26) Touto směrnicí není dotčeno použití článku 45 Smlouvy.
- (27) Tato směrnice by se neměla vztahovat na sociální služby v oblasti bydlení, péče o děti a podpory rodin a osob v nouzi, které jsou poskytovány státem na celostátní, regionální nebo místní úrovni, poskytovateli pověřenými státem nebo charitativními organizacemi uznanými za takové státem s cílem zajistit podporu osobám, které se trvale nebo dočasně nacházejí ve stavu nouze z důvodů nedostatečného rodinného příjmu či plné nebo částečné nesamostatnosti, a osobám, kterým hrozí riziko, že se ocitnou na okraji společnosti. Tyto služby jsou nezbytné pro zaručení základních práv na lidskou důstojnost a čest a jsou vyjádřením zásad sociální soudržnosti a solidarity a neměly by být touto směrnicí dotčeny.
- (28) Tato směrnice se nezabývá financováním sociálních služeb ani s nimi souvisejícím systémem podpor. Nejsou jí také dotčena kritéria nebo podmínky, kterými se členské státy snaží zajistit, aby sociální služby účinně plnily svou funkci ve prospěch veřejného zájmu a sociální soudržnosti. Touto směrnicí by navíc neměla být dotčena zásada univerzální služby v oblasti sociálních služeb členských států.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 108, 24.4.2002, s. 7.

⁽²⁾ Úř. věst. L 108, 24.4.2002, s. 21.

⁽³⁾ Úř. věst. L 108, 24.4.2002, s. 33.

⁽⁴⁾ Úř. věst. L 108, 24.4.2002, s. 51.

⁽⁵⁾ Úř. věst. L 201, 31.7.2002, s. 37. Směrnice ve znění směrnice 2006/24/ES (Úř. věst. L 105, 13.4.2006, s. 54).

⁽⁶⁾ Úř. věst. L 149, 5.7.1971, s. 2. Nařízením naposledy pozměněné nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 629/2006 (Úř. věst. L 114, 27.4.2006, s. 1).

- (29) S ohledem na skutečnost, že Smlouva stanoví zvláštní právní základy pro otázky týkající se zdanění, a s ohledem na nástroje Společenství, které již v dané oblasti byly přijaty, je nezbytné vyloučit oblast daní z působnosti této směrnice.
- (30) V současnosti již existuje rozsáhlý soubor právních předpisů Společenství týkajících se činností poskytování služeb. Tato směrnice je založena na *acquis* Společenství a doplňuje ho. Mezi touto směrnicí a jinými nástroji Společenství byly zjištěny rozpory, na něž tato směrnice reaguje, mimo jiné pomocí výjimek. Je však nezbytné stanovit pravidlo pro jakékoliv zbývající a mimořádné případy rozporu mezi touto směrnicí a jiným nástrojem Společenství. Existence takového rozporu by měla být určena v souladu s pravidly Smlouvy týkajícími se práva usazování a volného pohybu služeb.
- (31) Tato směrnice je v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2005/36/ES ze dne 7. září 2005 o uznávání odborných kvalifikací⁽¹⁾, která jí není dotčena. Tato směrnice se zabývá jinými otázkami než těmi, které souvisejí s odbornými kvalifikacemi, například pojištěním profesní odpovědnosti, obchodními sděleními, víceoborovými činnostmi a správním zjednodušením. Pokud jde o dočasné přeshraniční poskytování služeb, výjimka z ustanovení o volném pohybu služeb v této směrnicí zajišťuje, že hlava II o volném pohybu služeb směrnice 2005/36/ES není dotčena. Proto žádné opatření použitelné podle uvedené směrnice v členském státě, v němž je služba poskytována, není dotčeno ustanovením o volném pohybu služeb.
- (32) Tato směrnice je v souladu s právními předpisy Společenství týkajícími se ochrany spotřebitele, jako je směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu (směrnice o nekalých obchodních praktikách)⁽²⁾ a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 ze dne 27. října 2004 o spolupráci mezi vnitrostátními orgány příslušnými pro vymáhání dodržování zákonů na ochranu zájmů spotřebitele (nařízení o spolupráci v oblasti ochrany spotřebitele)⁽³⁾.
- (33) Služby, na něž se vztahuje tato směrnice, se týkají širokého spektra neustále se vyvíjejících činností, včetně služeb poskytovaných podnikům, jako jsou manažerské poradenské služby, certifikace a testování, správa budov včetně údržby kanceláří, reklama, služby nábory pracovníků, a služby obchodních zástupců. Zahrnuty jsou i služby poskytované jak podnikům, tak i spotřebitelům, jako například právní nebo daňové poradenství, služby v oblasti nemovitostí, jako například realitní kanceláře, stavebnictví včetně služeb architektů, distribuční odvětví, organizace veletrhů, pronájem vozidel, a cestovní kanceláře. Zahrnuty jsou také služby poskytované spotřebitelům, například služby v oblasti cestovního ruchu včetně služeb turistických průvodců, služby pro volný čas, sportovní střediska a zábavní parky, a nejsou-li z oblasti působnosti směrnice vyloučeny, podpůrné služby pro domácnosti, například péče o starší občany. Uvedené činnosti mohou zahrnovat služby vyžadující blízkost poskytovatele a příjemce, služby vyžadující přesun příjemce nebo poskytovatele, jakož i služby, které mohou být poskytovány na dálku včetně služeb poskytovaných přes internet.
- (34) Podle judikatury Soudního dvora musí být posouzení toho, zda určité činnosti, zejména činnosti financované z veřejných prostředků nebo poskytované veřejnými subjekty, představují „službu“, provedeno případ od případu s ohledem na všechny jejich vlastnosti, zejména pak na způsob jejich poskytování, organizace a financování v dotčeném členském státě. Soudní dvůr došel k závěru, že podstatným znakem úplaty je skutečnost, že představuje protiplnění za dotyčné služby, a uznal, že v případě činností prováděných bez protiplnění státem nebo z pověření státem v rámci jeho povinností v sociální, kulturní, vzdělávací a soudní oblasti, jako jsou kurzy poskytované v rámci vnitrostátního vzdělávacího systému nebo správa systémů sociálního zabezpečení, které nejsou spojeny s hospodářskou činností, charakteristický znak úplaty chybí. Úhrada poplatku příjemci, například školné nebo zápisné hrazené studenty za účelem určitého příspěvku na úhradu provozních nákladů systému, sama o sobě úplatu nepředstavuje, neboť daná služba je stále v zásadě financována z veřejných zdrojů. Na tyto činnosti se tedy nevztahuje definice „služby“ v článku 50 Smlouvy, a nespadají proto do oblasti působnosti této směrnice.
- (35) Neziskové zájmové sportovní činnosti mají značný společenský význam. Jejich poslání je často plně zaměřeno na oblast sociální a na oblast trávení volného času. Nepředstavují tudíž hospodářské činnosti ve smyslu práva Společenství a neměly by spadat do oblasti působnosti této směrnice.

(1) Úř. věst. L 255, 30.9.2005, s. 22.

(2) Úř. věst. L 149, 11.6.2005, s. 22.

(3) Úř. věst. L 364, 9.12.2004, s. 1. Nařízení ve znění směrnice 2005/29/ES.

- (36) Pojetí „poskytovatele“ by mělo zahrnovat každou fyzickou osobu, která je státním příslušníkem členského státu, nebo každou právnickou osobu, jež se v členském státě zabývá činností poskytování služeb a využívá tak svobody usazování nebo volného pohybu služeb. Pojetí poskytovatele by proto nemělo být omezeno pouze na přeshraniční poskytování služeb v rámci volného pohybu služeb, ale mělo by zahrnovat také případy, kdy se hospodářský subjekt usadí v některém členském státě, aby tam rozvíjel své činnosti poskytování služeb. Na straně druhé by pojetí poskytovatele nemělo zahrnovat případy poboček zřízených v některém členském státě společnostmi ze třetích zemí, protože podle článku 48 Smlouvy mohou svobody usazování a volného pohybu služeb využívat pouze společnosti založené v souladu s právními předpisy některého členského státu, které mají své sídlo, ústřední správu nebo hlavní provozovnu uvnitř Společenství. Pojetí „příjemce“ by mělo rovněž zahrnovat státní příslušníky třetích zemí, kteří již využívají práv, jež jim byla udělena na základě předpisů Společenství, mezi něž patří nařízení (EHS) č. 1408/71, směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty⁽¹⁾, nařízení Rady (ES) č. 859/2003 ze dne 14. května 2003, kterým se působnost nařízení (EHS) č. 1408/71 a nařízení (EHS) č. 574/72 rozšiřuje na státní příslušníky třetích zemí, na které se tato nařízení dosud nevztahují pouze z důvodu jejich státní příslušnosti⁽²⁾ a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států⁽³⁾. Kromě toho mohou členské státy rozšířit pojetí příjemce na další státní příslušníky třetích zemí, kteří jsou na jejich území přítomni.
- (37) Místo, kde je poskytovatel usazen, by mělo být určeno v souladu s judikaturou Soudního dvora, podle kterého zahrnuje pojetí usazení skutečný výkon hospodářské činnosti prostřednictvím stále provozovny na dobu neurčitou. Tento požadavek může být rovněž splněn, jestliže je společnost založena na dobu určitou nebo jestliže si pronajme budovu či zařízení, jejichž prostřednictvím svou činnost vykonává. Může být rovněž splněn, jestliže členský stát uděluje povolení k poskytování určitých služeb pouze na omezenou dobu. Usazení nemusí mít formu dceřiné společnosti, pobočky nebo zastoupení, ale může představovat kancelář řízenou vlastními zaměstnanci poskytovatele nebo osobou, která je nezávislá, avšak zmocněná jednat trvale jménem daného podniku, jak by tomu bylo v případě zastoupení. Podle této definice, která vyžaduje skutečný výkon hospodářské činnosti v místě usazení poskytovatele, se za usazení nepovažuje pouhá poštovní schránka. Pokud je poskytovatel usazen na více místech, je důležité určit
- místo usazení, z něhož je daná služba poskytována. Pokud je u více míst usazení obtížné určit, z kterého z nich je daná služba poskytována, mělo by tímto místem usazení být místo, kde se nachází centrum činnosti poskytovatele týkajících se této konkrétní služby.
- (38) Pojetí „právnických osob“ podle ustanovení Smlouvy týkajících se usazení ponechává hospodářským subjektům možnost volby právní formy, kterou považují za vhodnou pro výkon své činnosti. „Právníckými osobami“ ve smyslu Smlouvy se tedy rozumí všechny subjekty, které byly založeny podle práva členského státu nebo se tímto právem řídí, a to bez ohledu na jejich právní formu.
- (39) Pojetí „povolovacího režimu“ by mělo mimo jiné zahrnovat správní postupy pro udělování povolení, licencí, souhlasů nebo koncesí a také povinnost být za účelem způsobilosti k výkonu činnosti registrován jako člen profesní organizace nebo být zapsán v registru, rejstříku nebo databázi, být oficiálně jmenován do orgánu nebo získat průkaz, který dokazuje příslušnost k určité profesi. Povolení mohou být udělována nejen formálním rozhodnutím, ale také implicitním rozhodnutím vyplývajícím například ze skutečnosti, že se příslušný orgán nevyjádřil, nebo ze skutečnosti, že zúčastněná strana musí vyčkat na potvrzení o přijetí prohlášení, aby mohla zahájit danou činnost nebo aby se uvedená činnost stala zákonnou.
- (40) Pojetí „naléhavých důvodů obecného zájmu“, na které odkazují některá ustanovení této směrnice, bylo rozvíjeno Soudním dvorem v jeho judikatuře týkající se článků 43 a 49 Smlouvy a může se vyvíjet i dále. V tomto pojetí, jak jej uznává judikatura Soudního dvora, jsou zahrnuty přinejmenším tyto důvody: veřejný pořádek, veřejná bezpečnost a ochrana veřejného zdraví ve smyslu článků 46 a 55 Smlouvy; zachování pořádku ve společnosti; cíle sociální politiky; ochrana příjemců služeb; ochrana spotřebitele; ochrana pracovníků včetně sociální ochrany pracovníků; dobré životní podmínky zvířat; zachování finanční rovnováhy systému sociálního zabezpečení; zamezení podvodům; zamezení nekalé soutěži; ochrana životního prostředí a městského prostředí včetně územního plánování; ochrana věřitelů; zabezpečení řádného fungování justice; bezpečnost silničního provozu; ochrana duševního vlastnictví; cíle kulturní politiky včetně zabezpečení svobody projevu různých složek, zejména pokud jde o sociální, kulturní, náboženské a filozofické hodnoty společnosti; potřeba zajistit vysokou úroveň vzdělávání; zachování rozmanitosti tisku a podpora národního jazyka; zachování národního historického a uměleckého dědictví a veterinární politika.

(1) Úř. věst. L 16, 23.1.2004, s. 44.

(2) Úř. věst. L 124, 20.5.2003, s. 1.

(3) Úř. věst. L 158, 30.4.2004, s. 77.

- (41) Pojetí „veřejného pořádku“ zahrnuje podle výkladu Soudního dvora ochranu před skutečnou a dostatečně závažnou hrozbou dotýkající se některého ze základních zájmů společnosti a může zahrnovat zejména otázky týkající se lidské důstojnosti, ochrany nezletilých osob a zranitelných dospělých osob a dobrých životních podmínek zvířat. Podobně pojetí veřejné bezpečnosti zahrnuje otázky ochrany obyvatelstva.
- (42) Cílem pravidel týkajících se správních postupů by neměla být harmonizace správních postupů, ale odstranění příliš zatěžujících povolovacích režimů, postupů a formalit, které omezují svobodu usazování, a v důsledku toho brání zakládání nových podniků působících v oblasti služeb.
- (43) Jednou ze základních obtíží při přístupu k činnostem poskytování služeb a při jejich výkonu, které čelí zvláště malé a střední podniky, je složitost, délka a právní nejistota správních postupů. Z tohoto důvodu, podle příkladu určitých iniciativ za účelem modernizace a zavedení osvědčených správních postupů uskutečněných na úrovni Společenství a na vnitrostátní úrovni, je nutné stanovit zásady správního zjednodušení, mimo jiné omezením povinnosti předchozího povolení pouze na případy, kdy je to nezbytně nutné, a zavedením zásady tichého souhlasu příslušnými orgány po uplynutí určité lhůty. Účelem těchto modernizačních opatření je odstranit – při současném zachování požadavků na průhlednost a aktualizování informací o hospodářských subjektech – průtahy, náklady a odrazující účinky, které vznikají například v důsledku zbytečných nebo příliš složitých a zatěžujících postupů, jejich zdvojení, „byrokracie“ při předkládání dokumentů, svévolného užívání pravomocí příslušnými orgány, neurčitých nebo příliš dlouhých lhůt na poskytování odpovědí, omezeného trvání platnosti udělených povolení a nepřiměřených poplatků a sankcí. Tyto praktiky mají výrazný odrazující vliv zvláště na poskytovatele, kteří usilují o rozvoj svých činností v jiném členském státě, a vyžadují koordinovanou modernizaci v rámci vnitřního trhu rozšířeného na dvacet pět členských států.
- (44) Členské státy by případně měly zavést tiskopisy harmonizované na úrovni Společenství a vypracované Komisí, které budou sloužit jako ekvivalent osvědčení, potvrzení či jakýchkoli jiných dokladů týkajících se usazení.
- (45) Za účelem přezkoumání potřeby zjednodušit postupy a formality by členské státy měly mít možnost zejména zohlednit jejich nezbytnost, počet, možné zdvojení, náklady, srozumitelnost a dostupnost, jakož i průtahy a praktické potíže, které by jimi mohly být dotčenému poskytovateli způsobeny.
- (46) Za účelem zjednodušení přístupu k činnostem poskytování služeb a jejich výkonu v rámci vnitřního trhu je nutné stanovit cíl správního zjednodušení společný pro všechny členské státy a stanovit předpisy týkající se mimo jiné práva na informace, postupů s využitím elektronických prostředků a zavedení rámce pro povolovací režimy. Další opatření přijatá na vnitrostátní úrovni a směřující ke splnění tohoto cíle by mohla zahrnovat snížení počtu postupů a formalit vztahujících se na činnosti poskytování služeb a omezení těchto postupů a formalit na ty, které jsou nezbytně nutné k dosažení cíle obecného zájmu a které se svým obsahem nebo účelem vzájemně nepřekrývají.
- (47) Za účelem správního zjednodušení by neměly být ukládány obecné formální požadavky, jako například předložení originálů dokumentů, ověřených kopií nebo ověřených překladů, s výjimkou případů, kdy je to objektivně opodstatněno naléhavými důvody obecného zájmu, jako je například ochrana pracovníků, veřejné zdraví, ochrana životního prostředí nebo ochrana spotřebitelů. Je také nutné zajistit, aby povolení zpravidla umožnilo přístup k činnosti poskytování služeb nebo její výkon v rámci celého území daného státu, s výjimkou případů, kdy je nutnost nového povolení pro každou provozovnu, například pro každý nový hypermarket, nebo povolení omezeného na určitou část území státu objektivně opodstatněna naléhavými důvody obecného zájmu.
- (48) V zájmu dalšího zjednodušení správních postupů je vhodné zajistit, aby měl každý poskytovatel k dispozici jedno místo, jehož prostřednictvím může splnit veškeré potřebné postupy a formality (dále jen „jednotné kontaktní místo“). Počet jednotných kontaktních míst na jeden členský stát se může lišit v závislosti na regionálních nebo místních pravomocích nebo v závislosti na dotčených činnostech. Vytvoření jednotných kontaktních míst by nemělo zasahovat do rozdělení funkcí mezi jednotlivé příslušné orgány v rámci každého vnitrostátního systému. Tam, kde je na regionální nebo místní úrovni několik příslušných orgánů, může jeden z nich převzít roli jednotného kontaktního místa a koordinátora. Jednotná kontaktní místa mohou být zřizována nejen správními orgány, ale také obchodními nebo profesními komorami nebo profesními organizacemi či soukromými subjekty, kterým se členský stát rozhodne tuto funkci svěřit. Jednotná kontaktní místa hrají důležitou úlohu při poskytování pomoci poskytovatelům buď jako orgán přímo příslušný k vydávání dokumentů potřebných pro přístup k činnosti poskytování služeb, nebo jako prostředník mezi poskytovatelem a přímo příslušnými orgány.
- (49) Poplatky, které mohou vybírat jednotná kontaktní místa, by měly být úměrné nákladům na postupy a formality, kterými se zabývají. To by členským státům nemělo bránit v tom, aby jednotná kontaktní místa pověřily výběrem jiných správních poplatků, například poplatků pro orgány dohledu.

- (50) Je nezbytné, aby poskytovatelé a příjemci služeb měli snadný přístup k určitým druhům informací. Způsob, jakým budou informace poskytovatelům a příjemcům poskytovány, by si každý členský stát měl v rámci této směrnice stanovit sám. Povinnost členských států zajistit, aby byly relevantní informace poskytovatelům a příjemcům snadno a bez překážek dostupné, by zejména mohla být splněna zpřístupněním těchto informací veřejnosti na internetových stránkách. Všechny informace by měly být poskytovány jasným a jednoznačným způsobem.
- (51) Informace poskytované poskytovatelům a příjemcům služeb by měly zejména zahrnovat informace o postupech a formalitách, kontaktní údaje příslušných orgánů, informace o podmínkách přístupu k veřejným registrům a databázím, informace o dostupných opravných prostředcích a kontaktní údaje sdružení a organizací, které mohou poskytovatelům nebo příjemcům poskytnout praktickou pomoc. Povinnost příslušných orgánů poskytovat poskytovatelům a příjemcům pomoc by neměla zahrnovat poskytování právního poradenství v individuálních případech. Nicméně by měly být podávány obecné informace o způsobu, jakým jsou požadavky obvykle vykládány či uplatňovány. Záležitosti jako odpovědnost za poskytnutí nesprávných nebo zavádějících informací by měly určit členské státy.
- (52) Zavedení elektronických prostředků ke splnění postupů a formalit, se kterým se počítá v blízké budoucnosti, bude mít zásadní vliv na správní zjednodušení v oblasti poskytování služeb a bude přínosem pro poskytovatele, příjemce i příslušné orgány. Aby bylo možné tuto povinnost z hlediska výsledků splnit, může být nutné přizpůsobit vnitrostátní právní a jiné předpisy vztahující se na oblast služeb. Tato povinnost by neměla členskými státy bránit, aby vedle elektronických prostředků daly k dispozici rovněž jiné prostředky umožňující splnění takových postupů a formalit. Skutečnost, že musí být možné splnit tyto postupy a formality na dálku, znamená zejména to, že členské státy musejí zajistit, aby je bylo možné splnit i přeshraničně. Tato povinnost z hlediska výsledků se nevztahuje na ty postupy nebo formality, u kterých není splnění na dálku možné z důvodu samotné jejich podstaty. Navíc tím nejsou dotčeny právní předpisy členských států týkající se používání jazyků.
- (53) Udělení licencí pro poskytování některých služeb může vyžadovat, aby příslušný orgán provedl pohovor se žadatelem s cílem posoudit osobní bezúhonnost a způsobilost žadatele pro poskytování dotyčné služby. V takových případech nemusí být splnění formalit elektronickou cestou vhodné.
- (54) Možnost získat přístup k činnosti poskytování služeb by měla podléhat povolení příslušnými orgány pouze v případě, že takové rozhodnutí splňuje kritéria nepřipustnosti diskriminace, nezbytnosti a přiměřenosti. To zejména znamená, že povolovací režimy by měly být přípustné pouze tam, kde by následná kontrola nebyla účinná z důvodu nemožnosti určit následně vady dotyčné služby, s přihlédnutím k rizikům a nebezpečím, která mohou vzniknout v případě neexistence předchozí kontroly. Není však možné se opírat o ustanovení této směrnice za účelem ospravedlnění povolovacích režimů, které jsou zakázány jinými nástroji Společenství, například směrnicí Evropského parlamentu a Rady 1999/93/ES ze dne 13. prosince 1999 o zásadách Společenství pro elektronické podpisy⁽¹⁾ nebo směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu („směrnice o elektronickém obchodu“)⁽²⁾. Výsledky postupu vzájemného hodnocení umožní určit na úrovni Společenství druhy činností, pro které by měly být povolovací režimy zrušeny.
- (55) Touto směrnicí by neměla být dotčena možnost členských států odejmout povolení poté, co byla vydána, pokud podmínky pro udělení takového povolení nejsou nadále plněny.
- (56) Podle judikatury Soudního dvora představují veřejné zdraví, ochrana spotřebitele, zdraví zvířat a ochrana městského prostředí naléhavé důvody obecného zájmu. Tyto naléhavé důvody mohou ospravedlnit použití povolovacích režimů a jiných omezení. Avšak žádný takový povolovací režim či omezení by neměly diskriminovat na základě státní příslušnosti. Rovněž by měly vždy být respektovány zásady nezbytnosti a přiměřenosti.
- (57) Ustanovení této směrnice týkající se povolovacích režimů by se měla vztahovat na případy, kdy přístup k činnosti poskytování služeb nebo její výkon hospodářskými subjekty vyžaduje rozhodnutí příslušného orgánu. To se netýká rozhodnutí příslušných orgánů o zřízení veřejného nebo soukromého subjektu za účelem poskytování určité služby ani případů, kdy příslušný orgán uzavře smlouvu na poskytování určité služby na základě pravidel pro zadávání veřejných zakázek, neboť tato směrnice pravidla pro zadávání veřejných zakázek neupravuje.
- (58) Aby byl usnadněn přístup k činnostem poskytování služeb a jejich výkon, je důležité vyhodnotit povolovací režimy a podat o nich a o jejich opodstatnění zprávu. Tato povinnost podávat zprávy se týká pouze existence povolovacích režimů a nikoli kritérií a podmínek pro udělení povolení.

(1) Úř. věst. L 13, 19.1.2000, s. 12.

(2) Úř. věst. L 178, 17.7.2000, s. 1.

- (59) Povolení by zpravidla mělo poskytovateli umožnit přístup k činnosti poskytování služby nebo její výkon na celém území daného státu, ledaže je územní omezení opodstatněno naléhavým důvodem obecného zájmu. Požadavek získat individuální povolení pro každou provozovnu na území daného státu může být například odůvodněn ochranou životního prostředí. Tímto ustanovením by neměly být dotčeny pravomoci regionálních nebo místních orgánů udělovat povolení v rámci členských států.
- (60) Tato směrnice, a zejména ustanovení týkající se povolovacích režimů a územního rozsahu povolení, by neměla zasahovat do rozdělení regionálních nebo místních pravomocí v rámci členských států včetně regionálních a místní samosprávy a používání úředních jazyků.
- (61) Ustanovení týkající se nepřekrývání podmínek pro udělení povolení by neměla členskými státy bránit, aby uplatňovaly své vlastní podmínky určené v rámci povolovacího režimu. Mělo by být pouze nutné, aby příslušné orgány při posuzování toho, zda žadatel tyto podmínky splňuje, vzaly v úvahu rovnocenné podmínky, které již žadatel splnil v jiném členském státě. Toto ustanovení by nemělo vyžadovat uplatňování těch podmínek pro udělení povolení, které jsou stanoveny v rámci povolovacího režimu jiného členského státu.
- (62) Pokud je počet povolení, která jsou pro určitou činnost k dispozici, omezen z důvodu nedostatku přírodních zdrojů nebo technických kapacit, měl by být přijat postup pro výběr z několika potenciálních uchazečů prostřednictvím otevřené soutěže za účelem zajištění kvality a podmínek poskytování služeb, které budou k dispozici jejich uživatelům. Takový postup by měl poskytovat záruky průhlednosti a nestrannosti a udělená povolení by neměla mít neúměrně dlouhou dobu platnosti, neměla by být automaticky obnovována ani by neměla jakkoli zvýhodňovat poskytovatele, jehož povolení právě pozbylo platnosti. Zejména doba platnosti takového povolení by měla být stanovena tak, aby vyloučení nebo omezení volné hospodářské soutěže nepřekračovalo rámec toho, co je nezbytně nutné k tomu, aby mohl poskytovatel zajistit návratnost svých vynaložených investic a přiměřený výnos z investovaného kapitálu. Toto ustanovení by nemělo členskými státy bránit v omezení počtu povolení z důvodů jiných, než je nedostatek přírodních zdrojů nebo technických kapacit. Tato povolení by v každém případě i nadále měla podléhat ostatním ustanovením této směrnice, která se týkají povolovacích režimů.
- (63) Povolení by se v případě neposkytnutí odpovědi v určité lhůtě mělo považovat za udělené, není-li stanoveno jinak. Ve vztahu k určitým činnostem je však v případech objektivně opodstatněných naléhavým důvodem obecného zájmu, včetně oprávněných zájmů třetích stran, možné přijmout jiná opatření. Tato jiná opatření by mohla zahrnovat vnitrostátní pravidla, podle nichž se v případě, že příslušný orgán neposkytne odpověď, žádost považuje za zamítnutou a toto zamítnutí je možné napadnout u soudu.
- (64) Aby bylo možné zavést skutečný vnitřní trh služeb, je nutné zrušit veškerá omezení svobody usazování a volného pohybu služeb, která jsou stále ještě zakotvena v právních předpisech některých členských států a která jsou neslučitelná s články 43 a 49 Smlouvy. Omezení, která mají být zakázána, zvláště postihují vnitřní trh služeb, a proto by mělo co nejdříve dojít k jejich systematickému odstranění.
- (65) Svoboda usazování je založena zejména na zásadě rovného zacházení, která v sobě zahrnuje zákaz nejen jakékoliv diskriminace na základě státní příslušnosti, ale také jakékoliv nepřímé diskriminace na jiném základě, která však může mít stejný důsledek. Proto by přístup k činnosti poskytování služeb nebo její výkon v členském státě, ať už se jedná o činnost hlavní nebo vedlejší, neměl podléhat kritériím, jako je místo usazení, sídlo, bydliště nebo hlavní místo poskytování služby. Tato kritéria by však neměla zahrnovat požadavky, podle nichž musí být poskytovatel nebo jeden z jeho zaměstnanců či zástupce přítomen během výkonu činnosti, pokud to je opodstatněno naléhavými důvody obecného zájmu. Členský stát by dále neměl omezovat způsobilost k právním úkonům nebo právo být účastníkem soudního řízení společností založených v souladu s právem jiného členského státu, na jehož území má společnost svou hlavní provozovnu. Navíc by členský stát neměl mít možnost udělovat výhody poskytovatelům, kteří mají určitou státní nebo místní socioekonomickou vazbu, nebo na základě místa usazení omezovat svobodu poskytovatele k nabývání, využívání nebo zcizování práv a zboží nebo k přístupu k různým formám úvěrů nebo půjček, pokud jsou tyto možnosti užitečné pro přístup k jeho činnosti nebo pro její účinný výkon.
- (66) Přístup k činnosti poskytování služeb nebo její výkon na území členského státu by neměl podléhat ekonomickým prověrkám. Zákaz ekonomických prověrek jako předpokladu pro udělení povolení by měl zahrnovat ekonomické prověrky jako takové, ale nikoliv požadavky, které jsou objektivně opodstatněné naléhavými důvody obecného zájmu, jako je například ochrana městského prostředí, sociální politika nebo veřejné zdraví. Tento zákaz by se neměl dotýkat výkonu pravomocí orgánů odpovědných za uplatňování právních předpisů v týkajících se hospodářské soutěže.

- (67) Pokud jde o finanční záruky nebo pojištění, měl by se zákaz požadavků týkat pouze povinnosti stanovující, že požadovaná finanční záruka nebo pojištění musí být poskytnuty finanční institucí usazenou v dotyčném členském státě.
- (68) Pokud jde o předběžnou registraci, měl by se zákaz požadavků týkat pouze povinnosti stanovující, že poskytovatel musí být před usazením předběžně zaregistrován po určitou dobu v rejstříku vedeném v dotyčném členském státě.
- (69) Aby bylo možné koordinovat modernizaci vnitrostátních pravidel a předpisů způsobem, který je slučitelný s požadavky vnitřního trhu, je nutné provést hodnocení některých nediskriminačních vnitrostátních požadavků, které by mohly ze své podstaty významně omezit, nebo dokonce znemožnit přístup k některé činnosti nebo její výkon v rámci svobody usazování. Tento postup hodnocení by měl být omezen na slučitelnost těchto požadavků s kritérii, která již zavedl Soudní dvůr v oblasti svobody usazování. Neměl by se týkat používání práva Společenství v oblasti hospodářské soutěže. Pokud jsou takové požadavky diskriminační nebo pokud nejsou objektivně opodstatněny naléhavým důvodem obecného zájmu, případně pokud jsou nepřiměřené, musí být zrušeny nebo změněny. Výsledek tohoto hodnocení se bude lišit v závislosti na povaze činnosti a dotčeného obecného zájmu. Tyto požadavky by mohly být plně odůvodněny zejména v případě, že sledují cíle v oblasti sociální politiky.
- (70) Pro účely této směrnice a aniž je dotčen článek 16 Smlouvy, mohou být služby považovány za služby obecného hospodářského zájmu pouze v případě, že jsou poskytovány při plnění zvláštního úkolu veřejného zájmu, kterým byl poskytovatel pověřen dotčeným členským státem. Toto pověření by mělo být provedeno jedním či více akty, jejichž formu si určí dotyčný členský stát, a mělo by uvádět přesnou povahu daného zvláštního úkolu.
- (71) Postupem vzájemného hodnocení stanoveného v této směrnici by neměla být dotčena možnost členských států stanovit ve svých právních předpisech vysokou úroveň ochrany veřejného zájmu, zejména pokud jde o cíle sociální politiky. Dále je nezbytné, aby postup vzájemného hodnocení bral náležitý ohled na zvláštní povahu služeb obecného hospodářského zájmu a konkrétních úkolů, které mají tyto služby plnit. Na základě toho mohou být odůvodněna určitá omezení svobody usazování, zejména v případech, kdy tato omezení sledují ochranu veřejného zdraví a cíle sociální politiky a splňují podmínky stanovené v čl. 15 odst. 3 písm. a), b) a c). Například pokud jde o povinnost přijmout určitou právní formu za účelem poskytování některých služeb v sociální oblasti, Soudní dvůr již uznal, že může být opodstatněně požadováno, aby byl poskytovatel neziskovou organizací.
- (72) Službám obecného hospodářského zájmu náleží významné úkoly v souvislosti se sociální a územní soudržností. Proces hodnocení podle této směrnice by neměl bránit plnění těchto úkolů. Tento proces by se neměl dotýkat požadavků nezbytných pro provádění těchto úkolů, přičemž zároveň je třeba se zabývat neopodstatněnými omezeními svobody usazování.
- (73) Požadavky, které mají být hodnoceny, zahrnují vnitrostátní pravidla, která na základě jiných důvodů než těch, jež se vztahují k odborným kvalifikacím, vyhrazují přístup k některým činnostem jen pro některé poskytovatele. Mezi tyto požadavky patří také povinnost poskytovatele přijmout určitou právní formu, zvláště pak být právnickou osobou, osobní společností, neziskovou organizací nebo společností vlastněnou výhradně fyzickými osobami, a požadavky související s držením podílu na kapitálu společnosti, zvláště pak povinnost vlastnit minimální výši kapitálu pro určité činnosti poskytování služeb nebo mít zvláštní odbornou kvalifikaci pro držení podílu na kapitálu nebo pro řízení určitých společností. Hodnocení slučitelnosti pevných minimálních nebo maximálních sazeb se svobodou usazování se týká pouze sazeb uložených příslušnými orgány konkrétně na poskytování určitých služeb a nikoliv například obecných pravidel o stanovování cen, jako například v oblasti pronájmu domů.
- (74) Proces vzájemného hodnocení znamená to, že během lhůty pro provedení do vnitrostátních předpisů budou muset členské státy nejprve provést podrobné prověření svých právních předpisů s cílem zjistit, zda v jejich právních systémech existují některé z výše uvedených požadavků. Nejpozději do konce lhůty pro provedení do vnitrostátních předpisů by členské státy měly vypracovat zprávu o výsledcích svého podrobného prověření. Každá zpráva bude předložena všem ostatním členským státům a zúčastněným stranám. Následně budou mít členské státy možnost během šesti měsíců předložit své připomínky k těmto zprávám. Nejpozději do jednoho roku ode dne provedení této směrnice do vnitrostátních právních předpisů by Komise měla vypracovat souhrnnou zprávu, doplněnou případně o návrhy dalších iniciativ. V případě potřeby by Komise ve spolupráci s členskými státy mohla být těmto státům nápomocna při vytváření společné metodiky.
- (75) Skutečností, že tato směrnice stanoví zrušení celé řady požadavků nebo jejich hodnocení členskými státy během lhůty pro provedení do vnitrostátních předpisů, není dotčeno žádné řízení pro nesplnění povinnosti vedené proti členskému státu z důvodu nesplnění jeho povinností podle článků 43 nebo 49 Smlouvy.

- (76) Tato směrnice se netýká použití článků 28 až 30 Smlouvy týkajících se volného pohybu zboží. Omezení zakázaná na základě ustanovení o volném pohybu služeb zahrnují požadavky vztahující se na přístup k činnostem poskytování služeb nebo jejich výkon a nikoli požadavky vztahující se na zboží samotné.
- (77) Jestliže se hospodářský subjekt přemísťuje do jiného členského státu, aby tam vykonával činnost poskytování služeb, je třeba rozlišovat mezi situacemi týkajícími se svobody usazování a těmi, které jsou z důvodu dočasné povahy těchto činností zahrnuty pod pojetí volného pohybu služeb. Pokud jde o rozlišení mezi svobodou usazování a volným pohybem služeb, je podle judikatury Soudního dvora klíčovým prvkem to, zda je hospodářský subjekt usazen v členském státě, kde dotyčnou službu poskytuje, či nikoli. Pokud je usazen v členském státě, kde své služby poskytuje, měl by spadat pod oblast svobody usazování. Pokud naopak hospodářský subjekt v členském státě, v němž je služba poskytována, usazen není, měl by se na jeho činnosti vztahovat volný pohyb služeb. Podle ustálené judikatury Soudního dvora by dočasný charakter dotyčných činností měl být určen nejen s ohledem na dobu trvání poskytování služby, ale také s ohledem na její pravidelnost, opakovanost nebo nepřetržitost. Skutečnost, že je činnost dočasná, by neměla znamenat, že by si poskytovatel nemohl v členském státě, v němž je služba poskytována, vytvořit určitou infrastrukturu, jako jsou například kanceláře nebo konzultační místnosti, pokud je taková infrastruktura pro poskytování dotyčné služby nutná.
- (78) Pro zabezpečení účinného provádění volného pohybu služeb a pro zajištění toho, aby příjemci i poskytovatelé mohli přijímat a poskytovat služby v rámci celého Společenství bez ohledu na hranice, je nutné vyjasnit, do jaké míry může členský stát, v němž je služba poskytována, ukládat požadavky. Je nezbytné stanovit, že ustanovení o volném pohybu služeb nebrání členskému státu, v němž je služba poskytována, ukládat v souladu se zásadami stanovenými v čl. 16 odst. 1 písm. a) až c) zvláštní požadavky z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti či ochrany veřejného zdraví nebo životního prostředí.
- (79) Podle ustálené judikatury Soudního dvora mají členské státy právo přijímat opatření s cílem předcházet zneužívání zásad vnitřního trhu ze strany poskytovatelů. Zneužití poskytovatelem by mělo být zjišťováno případ od případu.
- (80) Je nutné zajistit, aby si poskytovatelé mohli vybavení, které je nezbytné pro poskytování jejich služby, brát s sebou při cestě do jiného členského státu za účelem poskytování služeb. Zejména je důležité zabránit případům, kdy by bez vybavení nebylo možné službu poskytovat, nebo situacím, kdy by poskytovatelům vznikaly dodatečné náklady, například pronajmutím nebo nákupem jiného vybavení, než obvykle používají, nebo potřebou významně se odchýlit od způsobu, jakým obvykle svou činnost vykonávají.
- (81) Pojetí vybavení by se nemělo týkat hmotných předmětů, které poskytovatel buď dodává zákazníkovi, nebo které se v důsledku činnosti poskytování služby stávají součástí hmotného předmětu, jako například stavební materiál nebo náhradní díly, nebo které jsou spotřebovány nebo zanechány na místě během poskytování služby, jako například palivo, výbušniny, zábavní pyrotechnika, pesticidy, jedy nebo léky.
- (82) Ustanovení této směrnice by neměla bránit tomu, aby členské státy uplatňovaly pravidla týkající se podmínek zaměstnávání. Pravidla stanovená právními a správními předpisy by v souladu se Smlouvou měla být opodstatněna důvody souvisejícími s ochranou pracovníků, měla by být v souladu s výkladem Soudního dvora nediskriminační, nutná a přiměřená a měla by být v souladu s jinými příslušnými právními předpisy Společenství.
- (83) Je nutné zajistit, že je možné se od ustanovení o volném pohybu služeb odchýlit pouze v oblastech zahrnutých výjimkami. Tyto výjimky jsou nutné, aby bylo možné zohlednit úroveň integrace vnitřního trhu nebo některé nástroje Společenství týkající se služeb, na jejichž základě poskytovatel podléhá použití jiného práva než práva členského státu usazení. Navíc by výjimečně v určitých jednotlivých případech a za určitých přísně stanovených procesních a věcných podmínek měla být rovněž přijata opatření proti určitému poskytovateli. Kromě toho by jakékoli omezení volného pohybu služeb mělo být povoleno pouze ve výjimečném případě, kdy je to v souladu se základními právy, která tvoří nedílnou součást obecných právních zásad zakotvených v právním řádu Společenství.
- (84) Výjimka z ustanovení o volném pohybu služeb týkající se poštovních služeb by měla zahrnovat jak činnosti vyhrazené poskytovateli obecných služeb, tak i ostatní poštovní služby.
- (85) Výjimka z ustanovení o volném pohybu služeb týkající se soudního vymáhání dluhů a odkaz na případný budoucí harmonizační nástroj by se měly týkat pouze přístupu k činnostem a výkonu činností, které spočívají zejména v podávání žalob u soudu, jež souvisejí s vymáháním dluhů.

- (86) Tato směrnice by se neměla dotýkat pracovních podmínek a podmínek zaměstnávání, které se na základě směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. prosince 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb⁽¹⁾ vztahují na pracovníky vyslané k poskytování služby na území jiného členského státu. V takových případech směrnice 96/71/ES stanoví, že poskytovatelé musí ve stanovené řadě oblastí dodržet pracovní podmínky a podmínky zaměstnávání platné v členském státě, v němž je služba poskytována. Mezi tyto podmínky patří: maximální délka pracovní doby a minimální doba odpočinku, minimální délka placené dovolené za kalendářní rok, minimální mzda včetně sazeb za přesčasy, podmínky pronajímání pracovníků, zejména ochrana pracovníků najímaných prostřednictvím podniků pro dočasnou práci, ochrana zdraví, bezpečnost a hygiena při práci, ochranná opatření týkající se pracovních podmínek a podmínek zaměstnávání těhotných žen nebo žen krátce po porodu, dětí a mladistvých a rovné zacházení pro muže a ženy a ostatní ustanovení o nepřipustnosti diskriminace. To se netýká pouze pracovních podmínek a podmínek zaměstnávání stanovených právními předpisy, ale také podmínek stanovených v kolektivních smlouvách nebo rozhodčích nálezích, které jsou oficiálně vyhlášeny nebo jsou fakticky všeobecně použitelné ve smyslu směrnice 96/71/ES. Tato směrnice rovněž nebrání členským státům, aby z důvodu veřejného pořádku uplatňovaly pracovní podmínky a podmínky zaměstnávání v jiných záležitostech než v záležitostech uvedených čl. 3 odst. 1 směrnice 96/71/ES.
- (87) Tato směrnice by se rovněž neměla dotýkat pracovních podmínek a podmínek zaměstnávání v případech, kdy je pracovník zaměstnaný za účelem poskytování přeshraniční služby přijat do zaměstnání v členském státě, v němž je služba poskytována. Touto směrnicí by rovněž nemělo být dotčeno právo členských států, v nichž je služba poskytována, rozhodovat o existenci zaměstnaneckého poměru a stanovit rozdíly mezi osobami samostatně výdělečně činnými a zaměstnanci, včetně „falešných samostatně výdělečně činných osob“. V této souvislosti by za hlavní rys zaměstnání ve smyslu článku 39 Smlouvy měla být považována skutečnost, že osoba po určitou dobu poskytuje služby jiné osobě podle jejích pokynů osoby a za tuto službu obdrží úplatu. Každá činnost, kterou osoba vykonává mimo rámec vztahu podřízenosti, musí být pro účely článků 43 a 49 Smlouvy klasifikována jako samostatně výdělečná činnost.
- (88) Ustanovení o volném pohybu služeb by se nemělo vztahovat na případy, kdy je v souladu s právními předpisy Společenství v některém členském státě určitá činnost vyhrazena určité profesi, například požadavky, které vyžadují poskytování právního poradenství právníkům.
- (89) Výjimka z ustanovení o volném pohybu služeb v záležitostech týkajících se registrace vozidel pronajatých formou leasingu v jiném členském státě, než ve kterém jsou tato vozidla používána, vyplývá z judikatury Soudního dvora, který uznal, že členský stát může za přiměřených podmínek takovou povinnost uložit v případě vozidel používaných na jeho území. Tato výjimka se nevztahuje na příležitostný nebo dočasný pronájem vozidel.
- (90) Tato směrnice by se neměla vztahovat na smluvní vztahy mezi poskytovatelem a zákazníkem ani na smluvní vztahy mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem. Použitelné právo pro smluvní či mimosmluvní závazkové vztahy poskytovatele by se mělo určit podle pravidel mezinárodního práva soukromého.
- (91) Je nutné poskytnout členským státům možnost ve výjimečných a individuálních případech přijmout vůči poskytovateli usazenému v jiném členském státě z důvodu bezpečnosti služeb opatření, která se odchylně od ustanovení o volném pohybu služeb. Taková opatření by však mělo být možné přijmout pouze v případě, že nedošlo k harmonizaci na úrovni Společenství.
- (92) Omezení volného pohybu služeb, která jsou v rozporu s touto směrnicí, mohou vzniknout nejen jako důsledek opatření uplatněných vůči poskytovatelům, ale také v důsledku mnoha překážek využívání služeb příjemci, zvláště pak spotřebiteli. Tato směrnice zmiňuje pro ilustraci některé druhy omezení uplatňovaných vůči příjemci, který by chtěl využít služby poskytovatele usazeného v jiném členském státě. To zahrnuje rovněž případy, kdy příjemci služby mají povinnost získat povolení od svých příslušných orgánů nebo učinit prohlášení u těchto orgánů, aby mohli přijmout službu od poskytovatele usazeného v jiném členském státě. Netýká se to obecných povolovacích režimů, které se rovněž vztahují na využívání služby poskytnuté poskytovatelem usazeným v témže členském státě.
- (93) Pojetí finanční pomoci poskytnuté na využití konkrétní služby by se nemělo vztahovat na režimy podpor poskytovaných členskými státy, zejména v sociální oblasti nebo v kulturním odvětví, které jsou upraveny pravidly Společenství týkajícími se hospodářské soutěže, ani na obecnou finanční pomoc, která není vázána na využití konkrétní služby, například na studijní stipendia a půjčky.

(1) Úř. věst. L 18, 21.1.1997, s. 1.

- (94) V souladu s pravidly Smlouvy týkajícími se volného pohybu služeb je zakázána diskriminace na základě státní příslušnosti příjemce nebo jeho země či místa bydliště. Tato diskriminace může mít formu povinnosti ukládané pouze státním příslušníkům jiného členského státu předkládat originály dokumentů, ověřené kopie, doklad o státní příslušnosti nebo ověřené překlady dokumentů jako podmínku pro využívání služby nebo získání výhodnějších podmínek nebo cen. Tento zákaz diskriminačních požadavků by však neměl vylučovat výhradu výhod pro určité příjemce, zvláště pokud jde o sazby, jestliže je tato výhrada založena na oprávněných a objektivních kritériích.
- (95) Zásada nepřipustnosti diskriminace v rámci vnitřního trhu znamená, že přístup příjemce, zvláště pak spotřebitele, k veřejně nabízené službě nesmí být odepřen nebo omezen použitím kritérií zahrnutých ve všeobecných podmínkách dostupných veřejnosti a týkajících se státní příslušnosti nebo místa bydliště příjemce. Neznačena to však, že se bude jednat o protiprávní diskriminaci, budou-li ve všeobecných podmínkách stanoveny různé sazby a podmínky vztahující se k poskytování služby, pokud jsou tyto sazby, ceny a podmínky opodstatněné z objektivních důvodů, které se v jednotlivých zemích mohou lišit, jako jsou dodatečné náklady vzniklé v důsledku vzdálenosti nebo v důsledku technické povahy poskytování služby, nebo rozdílné tržní podmínky, například vyšší nebo nižší poptávka ovlivněná sezónními výkyvy, rozdílná období dovolených v členských státech a stanovování cen jinými účastníky hospodářské soutěže, nebo vyšší rizika vyplývající z pravidel odlišných od pravidel platných v členském státě usazení. Stejně tak to neznačena, že by protiprávní diskriminaci představovalo neposkytnutí služby zákazníkovi z důvodu chybějících nezbytných práv duševního vlastnictví na určitém území.
- (96) Je vhodné stanovit, že jedním ze způsobů, kterými může poskytovatel dát příjemci snadno k dispozici informace, jež je povinen poskytnout, je uvedení své elektronické adresy, včetně adresy svých internetových stránek. Povinnost zpřístupnit určité podrobné informace v podrobnějších informačních dokumentech o službách poskytovatele by navíc neměla zahrnovat obchodní sdělení obecné povahy, jako je reklama, ale spíše dokumenty obsahující podrobný popis nabízené služby, včetně dokumentů přístupných na internetových stránkách.
- (97) V této směrnici je nezbytné stanovit určitá pravidla týkající se vysoké kvality služeb, zajišťující zejména požadavky na informovanost a průhlednost. Tato pravidla by se měla uplatňovat jak v případě přeshraničního poskytování služeb mezi členskými státy, tak i v případě služeb poskytovaných v členském státě poskytovatelem, který je v něm usazen, aniž by tak vznikla nadbytečná zátěž pro malé a střední podniky. Žádným způsobem by neměla členskými státy bránit v tom, aby v souladu s touto směrnicí a jinými právními předpisy Společenství uplatňovaly další nebo jiné požadavky na kvalitu.
- (98) Kterýkoliv hospodářský subjekt poskytující služby, při kterých pro příjemce nebo třetí osobu vzniká přímé a určité zdravotní, bezpečnostní nebo finanční riziko, by v zásadě měl mít uzavřeno odpovídající pojištění profesní odpovědnosti nebo mít sjednanou jinou formu záruky, která je rovnocenná nebo srovnatelná, což zejména znamená, že by tento subjekt měl mít zpravidla dostatečné pojistné krytí pro služby poskytované v jednom nebo více členských státech jiných, než je členský stát usazení.
- (99) Pojištění nebo záruka by měly být přiměřené povaze a rozsahu rizika. Poskyvatelé by tedy měli mít přeshraniční krytí pouze v případě, že skutečně poskytují služby v jiných členských státech. Členské státy by neměly stanovovat podrobnější pravidla týkající se pojistného krytí a určovat například minimální výši pojistné částky nebo omezení pro vyloučení z pojistného krytí. Poskytovatelům a pojišťovnám by měla být zachována nezbytná pružnost pro sjednávání pojistných smluv přesně zaměřených na povahu a rozsah rizika. Dále není nutné, aby byla povinnost odpovídajícího pojištění stanovena právními předpisy. Mělo by postačovat, aby pojistná povinnost byla součástí etických pravidel stanovených profesními subjekty. Pojišťovny by neměly být povinny pojistné krytí poskytovat.
- (100) Je nutné odstranit absolutní zákazy týkající se obchodních sdělení regulovaných povolání, a to nikoli zrušením zákazů týkajících se obsahu obchodního sdělení, ale spíše zrušením těch, které obecně pro danou profesi zakazují jednu nebo více forem obchodního sdělení, jako je zákaz veškeré inzerce v jednom nebo více daných sdělovacích prostředcích. Co se týče obsahu a metod obchodních sdělení, je nutné podněcovat osoby vykonávající tyto profese, aby v souladu s právem Společenství vypracovávaly kodexy chování na úrovni Společenství.
- (101) Je nezbytné a je v zájmu příjemců, zejména spotřebitelů, zajistit, aby poskyvatelé mohli nabízet víceoborové služby a aby omezení v tomto ohledu byla limitována na to, co je nezbytné k zajištění nezávislosti a bezúhonnosti regulovaných povolání. Tím nejsou dotčena omezení nebo zákazy vykonávat určité činnosti s cílem zajistit nezávislost v případech, kdy členský stát svěřil poskytovateli určitý úkol, zejména v oblasti rozvoje měst, ani by tím nemělo být dotčeno uplatňování pravidel hospodářské soutěže.

- (102) Za účelem zvýšení průhlednosti a podpory hodnocení založených na srovnatelných kritériích, pokud jde o kvalitu služeb nabízených a poskytovaných příjemcům, je důležité, aby byly snadno přístupné informace o významu značek kvality a jiného rozlišovacího označení, které se na tyto služby vztahuje. Tato povinnost průhlednosti je zvláště důležitá v oblastech, jako je cestovní ruch, zejména pak v oblasti provozování hotelů, kde je použití systému klasifikace velmi rozšířené. Navíc je vhodné prověřit, do jaké míry může evropská normalizace přispět ke slučitelnosti služeb a k jejich kvalitě. Evropské normy vypracovávají evropské normalizační subjekty, Evropský výbor pro normalizaci (CEN), Evropský výbor pro normalizaci v elektrotechnice (CENELEC) a Evropský institut pro normalizaci v telekomunikacích (ETSI). Ve vhodných případech může Komise v souladu s postupy stanovenými směrnicí Evropského parlamentu a Rady 98/34/ES ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti⁽¹⁾ vydat mandát pro vypracování zvláštních evropských norem.
- (103) Za účelem vyřešení možných problémů týkajících se souladu se soudními rozhodnutími je vhodné stanovit, že členské státy uznají za rovnocenné záruky složené u institucí nebo subjektů, jako jsou banky, pojišťovny nebo jiní poskytovatelé finančních služeb, usazených v jiném členském státě.
- (104) Vybudování sítě orgánů členských států pro ochranu spotřebitele, jež je předmětem nařízení (ES) č. 2006/2004, doplňuje spolupráci stanovenou v této směrnici. Uplatňování právních předpisů na ochranu spotřebitele v přeshraničních případech, zejména s ohledem na nové marketingové a prodejní metody, jakož i na potřebu odstranit některé specifické překážky spolupráce v této oblasti, přináší nutnost větší míry spolupráce mezi členskými státy. Zvláště je nutné v této oblasti zajistit, aby členské státy požadovaly ukončení protiprávních činností hospodářských subjektů na svém území, jejichž cílem jsou spotřebitelé v jiném členském státě.
- (105) Pro zajištění řádného fungování vnitřního trhu služeb je nezbytná správní spolupráce. Nedostatek spolupráce mezi členskými státy vede k nadměrnému množství pravidel vztahujících se na poskytovatele nebo ke dvojím kontrolám přeshraničních činností a může být také zneužíván podvodnými obchodníky s cílem vyhnout se dohledu nebo obejít platné vnitrostátní předpisy týkající se služeb. Pro účinnou spolupráci členských států je nezbytné stanovit jasné, právně závazné povinnosti.
- (106) Pro účely kapitoly o správní spolupráci by se „dohledem“ měly rozumět činnosti, jako je sledování a zjišťování skutečností, řešení problémů, vymáhání a ukládání sankcí a následná navazující opatření.
- (107) Za běžných okolností by se vzájemná pomoc měla uskutečňovat přímo mezi příslušnými orgány. Styčná místa určená členskými státy by měla mít povinnost tento postup usnadňovat pouze v případě obtíží, například pokud je požadována pomoc při určení odpovídajícího příslušného orgánu.
- (108) Některé povinnosti v rámci vzájemné pomoci by se měly vztahovat na veškeré záležitosti upravené touto směrnicí, včetně záležitostí týkajících se případů, kdy se poskytovatel usadí v jiném členském státě. Jiné povinnosti v rámci vzájemné pomoci by se měly vztahovat pouze na případy přeshraničního poskytování služeb, kdy se použije ustanovení o volném pohybu služeb. Další soubor povinností by se měl vztahovat na všechny případy přeshraničního poskytování služeb včetně oblastí, na které se nevztahuje ustanovení o volném pohybu služeb. Přeshraniční poskytování služeb by mělo zahrnovat případy, kdy jsou služby poskytovány na dálku a kdy se příjemce přemísťuje do členského státu usazení poskytovatele, aby služby přijal.
- (109) V případech, kdy se poskytovatel dočasně přemísťuje do jiného členského státu, než je členský stát usazení, je nutné stanovit vzájemnou pomoc mezi těmito dvěma členskými státy tak, aby tento jiný členský stát mohl provádět kontroly, inspekce a šetření na žádost členského státu usazení nebo aby tyto kontroly mohl vykonat sám ze svého vlastního podnětu, jedná-li se pouze o kontroly skutkového stavu.
- (110) Členské státy by neměly mít možnost obcházet pravidla stanovená v této směrnici, včetně ustanovení o volném pohybu služeb, prováděním kontrol, inspekci či šetření, které jsou diskriminační nebo nepřiměřené.
- (111) Ustanovení této směrnice týkající se výměny informací o dobré pověsti poskytovatelů by nemělo bránit iniciativám v oblasti policejní a soudní spolupráce v trestních věcech, zejména pokud jde o výměnu informací mezi orgány členských států činnými v trestním řízení a o rejstříky trestů.

(1) Úř. věst. L 204, 21.7.1998, s. 37. Směrnice naposledy pozměněná aktem o přistoupení z roku 2003.

(112) Spolupráce mezi členskými státy vyžaduje dobře fungující elektronický informační systém, který příslušným orgánům umožní snadno určit jejich příslušné partnery v jiných členských státech a účinně komunikovat.

(113) Je nutné stanovit, aby členské státy ve spolupráci s Komisí podněcovaly zúčastněné strany k vypracování kodexů chování na úrovni Společenství, které budou zejména usilovat o podporu kvality služeb a zohlednění zvláštní povahy každé profese. Tyto kodexy chování by měly být v souladu s právem Společenství, zvláště pak s předpisy týkajícími se hospodářské soutěže. Měly by být slučitelné s právně závaznými pravidly, která upravují profesní etiku a chování v členských státech.

(114) Členské státy by měly podněcovat zejména profesní subjekty, organizace a sdružení na úrovni Společenství k vypracování kodexů chování. Tyto kodexy chování by měly obsahovat pravidla pro obchodní sdělení v oblasti regulovaných povolání a pravidla profesní etiky a chování v oblasti regulovaných povolání, jejichž cílem je zejména zajištění nezávislosti, nestrannosti a profesního tajemství, a to v závislosti na zvláštní povaze jednotlivých profesí. Tyto kodexy chování by měly rovněž obsahovat podmínky činnosti zprostředkovatelů obchodu s nemovitostmi. Členské státy by měly přijmout doprovodná opatření s cílem podněcovat profesní subjekty, organizace a sdružení k provádění kodexů chování, které byly přijaty na úrovni Společenství, na úrovni členských států.

(115) Kodexy chování na úrovni Společenství mají stanovit minimální normy chování a doplňují právní požadavky členských států. Členským státům nebrání v tom, aby v souladu s právem Společenství přijímaly v právních předpisech přísnější opatření, ani nebrání vnitrostátním profesním subjektům v tom, aby ve svých vnitrostátních kodexech chování poskytovaly větší ochranu.

(116) Jelikož cílů této směrnice, totiž odstranění překážek svobody usazování pro poskytovatele v členských státech a volného pohybu služeb mezi členskými státy, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, a proto jich může být z důvodu rozsahu této akce lépe dosaženo na úrovni Společenství, může Společenství přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity

stanovenou v článku 5 Smlouvy. V souladu se zásadou proporcionality, stanovenou v uvedeném článku, tato směrnice nepřekračuje rámec toho, co je nezbytné k dosažení těchto cílů.

(117) Opatření nezbytná k provedení této směrnice by měla být přijata v souladu s rozhodnutím Rady 1999/468/ES ze dne 28. června 1999 o postupech pro výkon prováděcích pravomocí svěřených Komisi⁽¹⁾.

(118) V souladu s bodem 34 interinstitucionální dohody o zdokonalení tvorby právních předpisů⁽²⁾ jsou členské státy vybízeny k tomu, aby jak pro sebe, tak i v zájmu Společenství sestavily vlastní tabulky, z nichž bude co nejvíce patrné srovnání mezi touto směrnicí a prováděcími opatřeními, a aby tyto tabulky zveřejnily,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

KAPITOLA I

OBEČNÁ USTANOVENÍ

Článek 1

Předmět

1. Tato směrnice stanoví obecná ustanovení k usnadnění výkonu svobody usazování pro poskytovatele služeb a volného pohybu služeb při zachování vysoké kvality služeb.

2. Tato směrnice se nezabývá liberalizací služeb obecného hospodářského zájmu vyhrazených pro veřejné nebo soukromé subjekty ani privatizací veřejných subjektů poskytujících služby.

3. Tato směrnice se nezabývá zrušením monopolů na poskytování služeb ani podporami udělovanými členskými státy, které upravují pravidla Společenství týkající se hospodářské soutěže.

Touto směrnicí není dotčena svoboda členských států stanovit v souladu s právem Společenství, co považují za služby obecného hospodářského zájmu, jakým způsobem by tyto služby měly být organizovány a financovány, v souladu s pravidly pro státní podpory, a jakým zvláštním povinnostem by měly podléhat.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 184, 17.7.1999, s. 23.

⁽²⁾ Úř. věst. C 321, 31.12.2003, s. 1.

4. Touto směrnici nejsou dotčena opatření přijatá v souladu s právem Společenství na úrovni Společenství nebo na úrovni členských států na ochranu nebo podporu kulturní nebo jazykové rozmanitosti nebo plurality sdělovacích prostředků.

5. Touto směrnici nejsou dotčeny trestněprávní předpisy členských států. Členské státy však nesmějí omezovat volný pohyb služeb uplatňováním trestněprávních předpisů, které výslovně upravují přístup k činnosti poskytování služeb nebo její výkon nebo se přístupu k této činnosti nebo jejího výkonu konkrétně dotýkají, a obcházet tak pravidla stanovená v této směrnici.

6. Touto směrnici není dotčeno pracovní právo, tedy jakákoli právní nebo smluvní ustanovení týkající se podmínek zaměstnávání, pracovních podmínek, včetně bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a vztahů mezi zaměstnavateli a pracovníky, která členské státy používají podle vnitrostátního práva, jež je v souladu s právem Společenství. Touto směrnici rovněž nejsou dotčeny právní předpisy členských států v oblasti sociálního zabezpečení.

7. Touto směrnici není dotčen výkon základních práv uznávaných v členských státech a v právu Společenství. Touto směrnici není rovněž dotčeno právo sjednávat, uzavírat a vymáhat kolektivní smlouvy a práva na protestní akce v kolektivním vyjednávání podle vnitrostátních právních předpisů a postupů, které jsou v souladu s právem Společenství.

Článek 2

Oblast působnosti

1. Tato směrnice se vztahuje na služby poskytované poskytovateli usazenými v některém členském státě.

2. Tato směrnice se nevztahuje na tyto činnosti:

- a) služby obecného zájmu nehopodářské povahy;
- b) finanční služby jako bankovníctví, úvěry, pojištění a zajištění, zaměstnanecké nebo osobní důchody, cenné papíry, investiční fondy, platby a investiční poradenství, včetně služeb uvedených v příloze I směrnice 2006/48/ES;
- c) služby a sítě elektronických komunikací a s nimi spojená zařízení a služby, pokud jde o záležitosti, na něž se vztahují směrnice 2002/19/ES, 2002/20/ES, 2002/21/ES, 2002/22/ES a 2002/58/ES;
- d) služby v oblasti dopravy, včetně přístavních služeb, spadající do oblasti působnosti hlavy V Smlouvy;

e) služby agentur na zprostředkování dočasné práce;

f) zdravotní služby bez ohledu na to, zda jsou poskytovány prostřednictvím zdravotnických zařízení či nikoli, a bez ohledu na způsob jejich organizace a financování na vnitrostátní úrovni a na to, zda je poskytuje veřejný či soukromý subjekt;

g) audiovizuální služby, včetně kinematografických služeb, bez ohledu na způsob jejich výroby, distribuce a vysílání, a rozhlasové vysílání;

h) hazardní hry, které vyžadují peněžité vklady, včetně loterií, hazardních her v kasinech a sázkových her;

i) činnosti spojené s výkonem veřejné moci podle článku 45 Smlouvy;

j) sociální služby v oblasti sociálního bydlení, péče o děti a podpory rodin a osob, které se trvale nebo dočasně nacházejí ve stavu nouze, poskytované státem, státem pověřenými poskytovateli nebo státem uznávanými charitativními organizacemi;

k) soukromé bezpečnostní služby;

l) služby poskytované notáři a soudními vykonavateli, kteří jsou jmenováni úředním aktem vlády.

3. Tato směrnice se nevztahuje na oblast daní.

Článek 3

Vztah k ostatním právním předpisům Společenství

1. V případě rozporu ustanovení této směrnice s ustanoveními jiných předpisů Společenství, které upravují zvláštní aspekty přístupu k činnosti poskytování služeb nebo jejího výkonu v konkrétních odvětvích nebo pro konkrétní profese, mají tato ustanovení jiných předpisů Společenství přednost a použijí se na dotyčná konkrétní odvětví nebo profese. Jedná se zejména o tyto předpisy:

a) směrnice 96/71/ES;

b) nařízení (EHS) č. 1408/71;

c) směrnice Rady 89/552/EHS ze dne 3. října 1989 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání⁽¹⁾;

d) směrnice 2005/36/ES.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 298, 17.10.1989, s. 23. Směrnice ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/36/ES (Úř. věst. L 202, 30.7.1997, s. 60).

2. Toto směrnice se nedotýká pravidel mezinárodního práva soukromého, zejména pravidel, jimiž se řídí rozhodné právo pro smluvní a mimosmluvní závazkové vztahy, včetně těch, která zaručují, že spotřebitelé požívají ochrany, kterou jim poskytují právní předpisy v oblasti ochrany spotřebitele platné v jejich členských státech.

3. Členské státy použijí ustanovení této směrnice v souladu s ustanoveními Smlouvy týkajícími se práva usazování a volného pohybu služeb.

Článek 4

Definice

Pro účely této směrnice se rozumí:

- 1) „službou“ jakákoli samostatná výdělečná činnost poskytovaná zpravidla za úplatu ve smyslu článku 50 Smlouvy;
- 2) „poskytovatelem“ jakákoli fyzická osoba, která je státním příslušníkem některého členského státu, nebo jakákoli právnická osoba podle článku 48 Smlouvy, usazená v některém členském státě a nabízející nebo poskytující službu;
- 3) „příjemcem“ jakákoli fyzická osoba, která je státním příslušníkem členského státu nebo která požívá práv, jež jí přiznávají právní předpisy Společenství, nebo jakákoli právnická osoba podle článku 48 Smlouvy, usazená v některém členském státě, jež pro profesní nebo neprofesní účely využívá nebo si přeje využívat službu;
- 4) „členským státem usazení“ členský stát, na jehož území je poskytovatel dotyčné služby usazen;
- 5) „usazením“ skutečné provozování výdělečné činnosti podle článku 43 Smlouvy poskytovatelem po neurčitou dobu a prostřednictvím stálé infrastruktury, v níž je činnost poskytování služby skutečně vykonávána;
- 6) „povolovacím režimem“ každý postup, podle kterého musí poskytovatel nebo příjemce postupovat, aby od příslušného orgánu získal formální nebo implicitní rozhodnutí o přístupu k činnosti poskytování služeb nebo o jejím výkonu;
- 7) „požadavkem“ jakákoli povinnost, zákaz, podmínka nebo omezení vyplývající z právních a správních předpisů členských států nebo z judikatury, správní praxe, pravidel profesních subjektů nebo kolektivních pravidel profesních sdružení nebo jiných profesních organizací přijatých v rámci výkonu jejich právní autonomie; pravidla stanovená v kolektivních smlouvách sjednaných sociálními partnery se sama o sobě za požadavky ve smyslu této směrnice nepovažují;
- 8) „naléhavými důvody obecného zájmu“ důvody uznané za takové judikaturou Soudního dvora, včetně těchto důvodů: veřejný pořádek, veřejná bezpečnost, ochrana veřejného zdraví, zachování finanční rovnováhy systému sociálního zabezpečení, ochrana spotřebitelů, příjemců služeb a pracovníků, poctivost obchodních transakcí, boj proti podvodům, ochrana životního prostředí a městského prostředí, zdraví zvířat, duševní vlastnictví, zachování národního historického a uměleckého dědictví a cíle sociální a kulturní politiky;
- 9) „příslušným orgánem“ jakýkoli subjekt nebo orgán, který má v členském státě dozorčí nebo regulační úlohu v souvislosti s činnostmi v oblasti poskytování služeb, zejména správní orgány včetně soudů působících ve funkci správních orgánů, profesní subjekty a ta profesní sdružení nebo jiné profesní organizace, které při výkonu své právní autonomie kolektivně regulují přístup k činnostem poskytování služeb nebo jejich výkon;
- 10) „členským státem, v němž je služba poskytována,“ členský stát, v němž je služba poskytována poskytovatelem usazeným v jiném členském státě;
- 11) „regulovaným povoláním“ odborná činnost nebo soubor odborných činností ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) směrnice 2005/36/ES;
- 12) „obchodním sdělením“ jakákoliv forma sdělení určená k přímé nebo nepřímé propagaci zboží, služeb nebo vnějšího obrazu podniku, organizace nebo osoby provozujících obchodní, průmyslovou nebo řemeslnou činnost nebo vykonávající regulované povolání. Obchodním sdělením samy o sobě nejsou
 - a) informace umožňující přímý přístup k činnosti podniku, organizace nebo osoby, zejména název domény nebo adresa elektronické pošty,
 - b) sdělení související se zbožím, službami nebo vnějším obrazem podniku, organizace nebo osoby, nezávisle sestavená, zejména pokud jsou poskytována bezplatně.

KAPITOLA II

Článek 6

SPRÁVNÍ ZJEDNODUŠENÍ

Jednotná kontaktní místa

Článek 5

Zjednodušení postupů

1. Členské státy přezkoumají postupy a formality použitelné na přístup k činnosti poskytování služeb a její výkon. Pokud postupy a formality přezkoumané podle tohoto odstavce nejsou dostatečně jednoduché, členské státy je zjednoduší.

2. Komise může postupem podle čl. 40 odst. 2 zavést harmonizované tiskopisy na úrovni Společenství. Tyto tiskopisy jsou rovnocenné osvědčením, potvrzením nebo jiným dokladům požadovaným po poskytovateli.

3. Pokud členské státy od poskytovatele nebo příjemce vyžadují předložení osvědčení, potvrzení nebo jiného dokladu o tom, že byl splněn určitý požadavek, přijmou jakýkoliv doklad z jiného členského státu, který slouží ke stejnému účelu nebo ze kterého je zřejmé, že dotyčný požadavek byl splněn. Nesmí vyžadovat, aby byl doklad z jiného členského státu předložen ve své originální podobě nebo v podobě ověřené kopie nebo ověřeného překladu, kromě případů stanovených jinými nástroji Společenství nebo je-li takový požadavek opodstatněn naléhavým důvodem obecného zájmu včetně veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti.

Prvním pododstavcem není dotčeno právo členských států požadovat neověřený překlad dokladů do některého z jejich úředních jazyků.

4. Odstavec 3 se nevztahuje na doklady uvedené v čl. 7 odst. 2 a v článku 50 směrnice 2005/36/ES, v čl. 45 odst. 3 a člincích 46, 49 a 50 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/18/ES ze dne 31. března 2004 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce, dodávky a služby⁽¹⁾, v čl. 3 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/5/ES ze dne 16. února 1998 o usnadnění trvalého výkonu povolání advokáta v jiném členském státě než v tom, ve kterém byla získána kvalifikace⁽²⁾, v první směrnici Rady 68/151/EHS ze dne 9. března 1968 o koordinaci ochranných opatření, která jsou na ochranu zájmů společníků a třetích osob vyžadována v členských státech od společností ve smyslu čl. 58 druhého pododstavce Smlouvy, za účelem dosažení rovnocennosti těchto opatření⁽³⁾ a v jedenácté směrnici Rady 89/666/EHS ze dne 21. prosince 1989 o zveřejňování poboček vytvořených v členském státě některými formami společností řídicích se právem jiného členského státu⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 134, 30.4.2004, s. 114. Směrnice naposledy pozměněná nařízením Komise (ES) č. 2083/2005 (Úř. věst. L 333, 20.12.2005, s. 28).

⁽²⁾ Úř. věst. L 77, 14.3.1998, s. 36. Směrnice ve znění aktu o přistoupení z roku 2003.

⁽³⁾ Úř. věst. L 65, 14.3.1968, s. 8. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2003/58/ES (Úř. věst. L 221, 4.9.2003, s. 13).

⁽⁴⁾ Úř. věst. L 395, 30.12.1989, s. 36.

1. Členské státy zajistí, aby poskytovatelé mohli splnit prostřednictvím jednotných kontaktních míst tyto postupy a formality:

- a) veškeré postupy a formality potřebné pro přístup k jejich činnostem poskytování služeb, zejména veškerá prohlášení, ohlášení nebo žádosti nezbytné pro povolení od příslušných orgánů, včetně žádosti o zapsání do registru, rejstříku nebo databáze, nebo pro registraci u profesního subjektu nebo sdružení;
- b) veškeré žádosti o povolení nutné pro výkon jejich činností poskytování služeb.

2. Zřízením jednotných kontaktních míst není dotčeno rozdělení funkcí a pravomocí mezi orgány v rámci vnitrostátních systémů.

Článek 7

Právo na informace

1. Členské státy zajistí, aby byly poskytovatelům a příjemcům na jednotných kontaktních místech snadno přístupné tyto informace:

- a) požadavky vztahující se na poskytovatele usazené na jejich území, zvláště pak požadavky týkající se postupů a formalit nutných pro přístup k činnostem poskytování služeb a jejich výkon;
- b) kontaktní údaje příslušných orgánů, které umožňují přímé spojení s nimi, včetně údajů o orgánech odpovědných za záležitosti spojené s výkonem činností poskytování služeb;
- c) způsoby a podmínky přístupu k veřejným registrům a databázím poskytovatelů a služeb;
- d) opravné prostředky, které jsou obecně dostupné v případě sporu mezi příslušnými orgány a poskytovatelem nebo příjemcem nebo mezi poskytovatelem a příjemcem nebo mezi poskytovateli;
- e) kontaktní údaje sdružení nebo organizací jiných než příslušných orgánů, od kterých mohou poskytovatelé nebo příjemci získat praktickou pomoc.

2. Členské státy zajistí, aby poskytovatelé a příjemci mohli na požádání obdržet pomoc od příslušných orgánů v podobě informací o způsobu, jakým jsou požadavky uvedené v odst. 1 písm. a) obecně vykládány a uplatňovány. Tato pomoc případně zahrne jednoduchý návod, jak postupovat. Informace jsou poskytovány jasným a srozumitelným jazykem.

3. Členské státy zajistí, aby byly informace a pomoc uvedené v odstavcích 1 a 2 poskytovány v jasné a jednoznačné podobě, aby byly snadno dostupné na dálku a pomocí elektronických prostředků a aby byly průběžně aktualizovány.

4. Členské státy zajistí, aby jednotná kontaktní místa a příslušné orgány reagovaly co možná nejrychleji na jakoukoliv žádost o informace nebo pomoc podle odstavců 1 a 2 a v případě, že je tato žádost chybná nebo neopodstatněná, o tom neprodleně uvědomily žadatele.

5. Členské státy a Komise přijmou doprovodná opatření, aby jednotná kontaktní místa podpořily v poskytování informací podle tohoto článku v dalších jazycích Společenství. Tím nejsou dotčeny právní předpisy členských států o používání jazyků.

6. Povinnost příslušných orgánů pomáhat poskytovatelům a příjemcům neznamená povinnost těchto orgánů poskytovat právní poradenství v jednotlivých případech, ale týká se pouze obecných informací o způsobu, jakým se požadavky obvykle vykládají nebo uplatňují.

Článek 8

Postupy s využitím elektronických prostředků

1. Členské státy zajistí, aby veškeré postupy a formality vztahující se k přístupu k činnosti poskytování služeb a k jejím výkonu mohly být snadno splněny na dálku a pomocí elektronických prostředků, a to prostřednictvím příslušného jednotného kontaktního místa a u příslušných orgánů.

2. Odstavec 1 se netýká inspekcí prostor, ve kterých se služba poskytuje, nebo zařízení používaného poskytovatelem, ani fyzické kontroly schopností nebo osobní bezúhonnosti poskytovatele nebo jeho odpovědných zaměstnanců.

3. Komise přijme postupem podle čl. 40 odst. 2 podrobná prováděcí pravidla k odstavci 1 tohoto článku s cílem usnadnit interoperabilitu informačních systémů a využití postupů usku-tečňovaných pomocí elektronických prostředků mezi členskými státy, s přihlédnutím ke společným normám vypracovaným na úrovni Společenství.

KAPITOLA III

SVOBODA USAZOVÁNÍ PRO POSKYTOVATELE

ODDÍL 1

Povolení

Článek 9

Povolovací režimy

1. Členské státy nepodrobí přístup k činnosti poskytování služeb nebo její výkon povolovacímu režimu, nejsou-li splněny tyto podmínky:

- povolovací režim nediskriminuje dotyčného poskytovatele;
- potřeba povolovacího režimu je opodstatněna naléhavým důvodem obecného zájmu;
- sledovaného cíle nelze dosáhnout pomocí méně omezujícího opatření, zejména z toho důvodu, že k následné kontrole by docházelo příliš pozdě na to, aby byla skutečně účinná.

2. Ve zprávě uvedené v čl. 39 odst. 1 členské státy určí své povolovací režimy a uvedou důvody prokazující jejich slučitelnost s odstavcem 1 tohoto článku.

3. Tento oddíl se nepoužije na ty aspekty povolovacích režimů, které jsou upraveny přímo či nepřímo jinými nástroji Společenství.

Článek 10

Podmínky pro udělení povolení

1. Povolovací režimy jsou založeny na kritériích, která vylučují, aby příslušné orgány vykonávaly svoji diskreční pravomoc svévolným způsobem.

2. Kritéria uvedená v odstavci 1 musí být:

- nediskriminační;
- opodstatněná naléhavým důvodem obecného zájmu;
- přiměřená danému cíli obecného zájmu;
- jasná a jednoznačná;
- objektivní;
- předem zveřejněná;
- průhledná a přístupná.

3. Podmínky pro udělování povolení pro nové usazení se nesmějí překrývat s požadavky a kontrolami, které jsou rovnocenné nebo v podstatě srovnatelné, co se týče jejich účelu, a kterým již poskytovatel podléhá v jiném členském státě nebo v tomtéž členském státě. Styčná místa uvedená v čl. 28 odst. 2 a poskytovatel jsou příslušnému orgánu nápomocni tím, že poskytují veškeré potřebné informace o těchto požadavcích.

4. Povolení poskytovateli umožní přístup k činnosti poskytování služeb nebo její výkon na celém území daného členského státu, včetně zřizování zastoupení, dceřiných společností, poboček nebo kanceláří, ledaže je povolení pro každou jednotlivou provozovnu nebo omezení povolení na určitou část území opodstatněno naléhavým důvodem obecného zájmu.

5. Povolení se udělí neprodleně poté, co bylo na základě příslušného posouzení zjištěno splnění podmínek pro jeho udělení.

6. Kromě případu, kdy je povolení uděleno, musí být každé rozhodnutí příslušných orgánů, včetně odmítnutí nebo odnětí povolení, plně odůvodněno a musí být napadnutelné u soudů nebo u jiných odvolacích orgánů.

7. Tento článek nezpochybňuje rozdělení pravomocí orgánů členských států, které povolení udělují, na místní nebo regionální úrovni.

Článek 11

Doba platnosti povolení

1. Povolení udělené poskytovateli nesmí mít omezenou dobu platnosti, s výjimkou případů, kdy:

- se povolení automaticky prodlužuje nebo platí pouze s výhradou nepřetržitého plnění požadavků;
- počet dostupných povolení je omezen z naléhavých důvodů obecného zájmu; nebo
- omezenou dobu platnosti povolení lze opodstatnit naléhavým důvodem obecného zájmu.

2. Odstavec 1 se netýká maximální lhůty, v níž musí poskytovatel po získání povolení skutečně zahájit svoji činnost.

3. Členské státy od poskytovatele vyžadují, aby informoval příslušné jednotné kontaktní místo stanovené v článku 6 o

- založení dceřiných společností, jejichž činnosti spadají do oblasti povolovacího režimu;
 - změnách své situace, v jejichž důsledku nejsou nadále plněny podmínky pro udělení povolení.
4. Tímto článkem není dotčena možnost členských států odejmout povolení v případech, kdy nejsou nadále plněny podmínky pro udělení povolení.

Článek 12

Výběr mezi více uchazeči

1. Je-li počet povolení, která jsou pro určitou činnost k dispozici, omezen z důvodu nedostatku dostupných přírodních zdrojů nebo technických kapacit, použijí členské státy na potenciální uchazeče výběrové řízení, které poskytne plnou záruku nestrannosti a průhlednosti, zahrnující zejména dostatečné zveřejnění informací o zahájení, průběhu a ukončení řízení.

2. V případech uvedených v odstavci 1 se povolení udělí na přiměřenou omezenou dobu a nesmí umožňovat automatické prodloužení ani nesmí poskytovateli, jemuž právě skončila platnost povolení, nebo jiné osobě, která má na tohoto poskytovatele jakékoliv zvláštní vazby, udělovat jiné výhody.

3. S výhradou odstavce 1 a článků 9 a 10 mohou členské státy vzít při stanovování pravidel výběrového řízení v úvahu hlediska veřejného zdraví, cílů sociální politiky, bezpečnosti a ochrany zdraví zaměstnanců a osob samostatně výdělečně činných, ochrany životního prostředí, zachování kulturního dědictví a jiné naléhavé důvody obecného zájmu v souladu s právem Společenství.

Článek 13

Povolovací postupy

1. Povolovací postupy a formalities musejí být jasné a předem zveřejněné a musejí žadatelům poskytovat záruku, že jejich žádost bude posuzována objektivně a nestranně.

2. Povolovací postupy a formalities nesmějí být odrazující a nesmějí neúměrně ztěžovat nebo zdržovat poskytování služby. Musejí být snadno přístupné a jakékoli poplatky, které mohou být žadatelé povinni uhradit v souvislosti se svou žádostí, musejí být přiměřené a úměrné nákladům na dané povolovací postupy a nesmějí tyto náklady překračovat.

3. Povolovací postupy a formalities musejí žadatelům poskytovat záruku, že jejich žádost bude vyřízena co nejrychleji a v každém případě během přiměřené lhůty, která je pevně stanovena a předem zveřejněna. Lhůta začíná běžet až v okamžiku, kdy byla předložena úplná dokumentace. V případech opodstatněných složitostí případu může příslušný orgán lhůtu jednou prodloužit o omezenou dobu. Prodloužení lhůty a doba prodloužení musí být řádně zdůvodněny a žadatel musí být o těchto důvodech informován před uplynutím původní lhůty.

4. Není-li během lhůty stanovené nebo prodloužené podle odstavce 3 poskytnuta odpověď, považuje se povolení za udělené. V případech opodstatněných naléhavými důvody obecného zájmu, včetně oprávněného zájmu třetích stran, však může být přijata jiná úprava.

5. Ke všem žádostem o povolení musí být co nejrychleji vydáno potvrzení o přijetí. V tomto potvrzení musejí být uvedeny tyto informace:

- a) lhůta uvedená v odstavci 3;
- b) dostupné opravné prostředky;
- c) případně prohlášení, že v případě neposkytnutí odpovědi během uvedené lhůty se povolení považuje za udělené.

6. V případě, že je žádost neúplná, je žadatel co nejrychleji informován o nutnosti předložit další doklady a o možných důsledcích pro lhůtu uvedenou v odstavci 3.

7. V případě zamítnutí žádosti z důvodu nesplnění potřebných postupů a formalit je žadatel o tomto zamítnutí co nejrychleji informován.

ODDÍL 2

Zakázané požadavky nebo požadavky podléhající hodnocení

Článek 14

Zakázané požadavky

Členské státy nesmějí přístup k činnosti poskytování služeb nebo její výkon na svém území podmiňovat splněním kteréhokoliv z těchto požadavků:

- 1) diskriminační požadavky založené přímo nebo nepřímo na státní příslušnosti nebo v případě společností na umístění jejich sídla, včetně zejména:
 - a) požadavků na státní příslušnost poskytovatele, jeho zaměstnanců, osob s podílem na kapitálu nebo členů řídicích nebo dozorčích orgánů poskytovatele;
 - b) požadavku, aby poskytovatel, jeho zaměstnanci, osoby s podílem na kapitálu nebo členové řídicích nebo dozorčích orgánů poskytovatele měli bydliště na jejich území;
- 2) zákaz usazení ve více než jednom členském státě nebo zákaz registrace nebo zápisu u profesních subjektů nebo sdružení ve více než jednom členském státě;
- 3) omezení svobody poskytovatele zvolit si mezi hlavní a vedlejší provozovnou, zvláště pak povinnost poskytovatele

mít hlavní provozovnu na jejich území, nebo omezení svobody zvolit si formu usazení v podobě zastoupení, pobočky nebo dceřiné společnosti;

- 4) podmínky reciprocity s členským státem, ve kterém je poskytovatel již usazen, s výjimkou případů, kdy se jedná o podmínky reciprocity stanovené nástroji Společenství, které se týkají energetiky;
- 5) individuálně prováděná ekonomická prověrka, která podmiňuje udělení povolení předložením důkazu o existenci hospodářské potřeby nebo poptávky na trhu, hodnocení potenciálních nebo současných hospodářských vlivů dané činnosti nebo hodnocení vhodnosti dané činnosti ve vztahu k cílům hospodářského plánování stanoveným příslušným orgánem; tento zákaz se nevztahuje na požadavky plánování, které nesledují hospodářské cíle, ale vycházejí z naléhavých důvodů obecného zájmu;
- 6) přímé nebo nepřímé zapojení konkurenčních hospodářských subjektů, mimo jiné v rámci poradních orgánů, do udělování povolení nebo do přijímání jiných rozhodnutí příslušných orgánů, s výjimkou profesních subjektů a sdružení nebo jiných organizací v roli příslušného orgánu; tento zákaz se netýká konzultací s organizacemi, jako jsou obchodní komory nebo sociální partneři, v jiných otázkách, než jsou jednotlivé žádosti o povolení, ani konzultací široké veřejnosti;
- 7) povinnost poskytnout finanční záruku nebo se na ní podílet nebo uzavřít pojištění od poskytovatele nebo subjektu usazeného na jejich území. Tím není dotčena možnost členských států požadovat pojištění nebo finanční záruky jako takové ani tím nejsou dotčeny požadavky týkající se účasti v kolektivním fondu náhrad, například pro členy profesních subjektů nebo organizací;
- 8) povinnost být po určitou dobu předběžně registrován v rejstřících vedených na jejich území nebo již dříve po určitou dobu vykonávat danou činnost na jejich území.

Článek 15

Požadavky podléhající hodnocení

1. Členské státy posoudí, zda jsou v rámci jejich právního systému uplatňovány některé požadavky uvedené v odstavci 2, a zajistí, aby všechny takové požadavky byly slučitelné s podmínkami stanovenými v odstavci 3. Členské státy přizpůsobí své právní a správní předpisy tak, aby byly slučitelné s těmito podmínkami.

2. Členské státy posoudí, zda jejich právní systém podmiňuje přístup k činnosti poskytování služeb nebo její výkon splněním kteréhokoliv z těchto nediskriminačních požadavků:

- a) množství nebo územní omezení, zejména ve formě omezení stanovených podle počtu obyvatel nebo minimální zeměpisné vzdálenosti mezi poskytovateli;
- b) povinnost poskytovatele mít určitou právní formu;
- c) požadavky související s držením podílu na kapitálu společnosti;
- d) požadavky jiné než související se záležitostmi upravenými směrnicí 2005/36/ES nebo stanovené jinými nástroji Společenství, které vyhražují přístup k dotyčné činnosti poskytování služeb určitým poskytovatelům z důvodu zvláštní povahy této činnosti;
- e) zákaz vlastnit více než jednu provozovnu na území stejného státu;
- f) požadavky stanovující minimální počet zaměstnanců;
- g) pevně stanovené minimální nebo maximální sazby, které poskytovatel musí dodržovat;
- h) povinnost poskytovatele poskytovat společně se svou službou i jiné zvláštní služby.

3. Členské státy prověří, zda požadavky uvedené v odstavci 2 splňují tyto podmínky:

- a) nepřipustnost diskriminace: požadavky nesmějí být přímo ani nepřímo diskriminační na základě státní příslušnosti nebo v případě společností na základě umístění jejich sídla;
- b) nezbytnost: požadavky musejí být opodstatněné naléhavým důvodem obecného zájmu;
- c) přiměřenost: požadavky musejí být vhodné k zajištění dosažení sledovaného cíle, nesmějí překračovat rámec toho, co je pro dosažení daného cíle nezbytné, a není možné je nahradit jinými, méně restriktivními opatřeními, jimiž by bylo dosaženo stejného výsledku.

4. Odstavce 1, 2 a 3 se vztahují na právní předpisy v oblasti služeb obecného hospodářského zájmu, pouze pokud použití těchto odstavců právně či fakticky nebrání plnění zvláštní úlohy těchto služeb.

5. Ve zprávě o vzájemném hodnocení stanovené v čl. 39 odst. 1 členské státy uvedou:

a) požadavky, které hodlají zachovat, a důvody, proč tyto požadavky považují za vyhovující podmínkám stanoveným v odstavci 3;

b) požadavky, které byly zrušeny nebo zmírněny.

6. Členské státy nezavedou od ... (*) žádný nový požadavek odpovídající druhu požadavků uvedených v odstavci 2, pokud tento požadavek nesplní podmínky stanovené v odstavci 3.

7. Členské státy oznámí Komisi veškeré nové právní a správní předpisy stanovující požadavky uvedené v odstavci 6 spolu s důvody pro tyto požadavky. Komise sdělí dotyčné předpisy ostatním členským státům. Toto oznámení však členským státům nebrání v přijetí daných předpisů.

Ve lhůtě 3 měsíců ode dne přijetí oznámení Komise posoudí slučitelnost nových požadavků s právem Společenství a případně přijme rozhodnutí požadující, aby dotyčný členský stát upustil od přijetí těchto požadavků nebo je zrušil.

Oznámením návrhu vnitrostátních právních předpisů v souladu se směrnicí 98/34/ES je zároveň splněna oznamovací povinnost podle této směrnice.

KAPITOLA IV

VOLNÝ POHYB SLUŽEB

ODDÍL 1

Volný pohyb služeb a související výjimky

Článek 16

Volný pohyb služeb

1. Členské státy respektují právo poskytovatelů poskytovat služby v jiném členském státě, než je stát, v němž jsou usazeni.

Členský stát, v němž je služba poskytována, zajistí volný přístup k činnosti poskytování služeb a volný výkon této činnosti na svém území.

Členské státy nesmějí podmiňovat přístup k činnosti poskytování služeb nebo její výkon na svém území žádnými požadavky, které nedodržují tyto zásady:

- a) nepřipustnost diskriminace: požadavky nesmějí být přímo nebo nepřímo diskriminační na základě státní příslušnosti nebo v případě právnických osob na základě členského státu, v němž jsou usazeny;

(*) Den vstupu této směrnice v platnost.

b) nezbytnost: požadavky musejí být opodstatněny důvody veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti, ochrany veřejného zdraví nebo ochrany životního prostředí;

c) přiměřenost: požadavky musejí být vhodné pro dosažení sledovaného cíle a nesmějí překračovat rámec toho, co je pro dosažení daného cíle nezbytné.

2. Členské státy nesmějí omezovat volný pohyb služeb v případě poskytovatele usazeného v jiném členském státě stanovením kteréhokoliv z těchto požadavků:

- a) povinnost poskytovatele být na jejich území usazen;
- b) povinnost poskytovatele získat od jejich příslušných orgánů povolení, včetně zápisu do rejstříku nebo registrace u profesního subjektu nebo sdružení na jejich území, s výjimkou případů stanovených v této směrnici nebo v jiných nástrojích práva Společenství;
- c) zákaz, aby si poskytovatel na jejich území zřídil určitou formu nebo druh infrastruktury, včetně kanceláří, kterou poskytovatel potřebuje k poskytování daných služeb;
- d) použití zvláštních smluvních ujednání mezi poskytovatelem a příjemcem, která brání či omezují poskytování služeb osobami samostatně výdělečně činnými;
- e) povinnost poskytovatele být držitelem průkazu totožnosti vydaného jejich příslušnými orgány konkrétně pro daný výkon činnosti poskytování služeb;
- f) požadavky, které ovlivňují používání zařízení a materiálu, jež jsou nedílnou součástí poskytované služby, kromě požadavků nezbytných pro bezpečnost a ochranu zdraví při práci;
- g) omezení volného pohybu služeb uvedená v článku 19.

3. Členskému státu, do něhož se poskytovatel přemísť, nelze bránit ve stanovení požadavků pro poskytování služeb v případech opodstatněných důvody veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti, veřejného zdraví nebo ochrany životního prostředí a v souladu s odstavcem 1. Tomuto členskému státu nelze rovněž bránit v uplatňování, v souladu s právem Společenství, jeho podmínek zaměstnávání, včetně podmínek stanovených v kolektivních smlouvách.

4. Do ... (*) předloží Komise po konzultaci s členskými státy a sociálními partnery na úrovni Společenství Evropskému parlamentu a Radě zprávu o používání tohoto článku, v níž

(*) Pět let od vstupu této směrnice v platnost.

zváží, zda je nutné navrhnout harmonizační opatření k činnostem poskytování služeb, na něž se vztahuje tato směrnice.

Článek 17

Další výjimky z volného pohybu služeb

Článek 16 se nepoužije:

- 1) na služby obecného hospodářského zájmu poskytované v jiném členském státě, mimo jiné:
 - a) v poštovním odvětví na služby, na něž se vztahuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/67/ES ze dne 15. prosince 1997 o společných pravidlech pro rozvoj vnitřního trhu poštovních služeb Společenství a zvyšování kvality služby ⁽¹⁾;
 - b) v odvětví elektřiny na služby, na něž se vztahuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/54/ES ze dne 26. června 2003 o společných pravidlech pro vnitřní trh s elektřinou ⁽²⁾;
 - c) v plynárenském odvětví na služby, na něž se vztahuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/55/ES ze dne 26. června 2003 o společných pravidlech pro vnitřní trh se zemním plynem ⁽³⁾;
 - d) na služby distribuce a dodávek vody a na služby související s odpadními vodami;
 - e) na služby zpracování odpadů;
- 2) na záležitosti, na něž se vztahuje směrnice 96/71/ES;
- 3) na záležitosti, na něž se vztahuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů ⁽⁴⁾;
- 4) na záležitosti, na něž se vztahuje směrnice Rady 77/249/EHS ze dne 22. března 1977 o usnadnění účinného výkonu volného pohybu služeb advokátů ⁽⁵⁾;
- 5) na činnost soudního vymáhání dluhů;
- 6) na záležitosti, na něž se vztahuje hlava II směrnice 2005/36/ES, a na požadavky v členském státě, v němž je služba poskytována, které vyhražují činnost konkrétní profesí;

⁽¹⁾ Úř. věst. L 15, 21.1.1998, s. 14. Směrnice naposledy pozměněná nařízením (ES) č. 1882/2003 (Úř. věst. L 284, 31.10.2003, s. 1).

⁽²⁾ Úř. věst. L 176, 15.7.2003, s. 37. Směrnice ve znění směrnice Rady 2004/85/ES (Úř. věst. L 236, 7.7.2004, s. 10).

⁽³⁾ Úř. věst. L 176, 15.7.2003, s. 57.

⁽⁴⁾ Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 1. Směrnice naposledy pozměněná nařízením (ES) č. 1882/2003.

⁽⁵⁾ Úř. věst. L 78, 26.3.1977, s. 17. Směrnice naposledy pozměněná aktem o přistoupení z roku 2003.

7) na záležitosti, na něž se vztahuje nařízení (EHS) č. 1408/71;

Článek 18

8) pokud jde o správní formality týkající se volného pohybu osob a jejich bydliště, na záležitosti, na něž se vztahují ustanovení směrnice 2004/38/ES, která stanoví správní formality, které musí splnit oprávněné osoby u příslušných orgánů členského státu, v němž je služba poskytována;

Individuální výjimky

1. Odchylně od článku 16 a pouze ve výjimečných případech může členský stát ve vztahu k poskytovateli usazenému v jiném členském státě přijmout opatření týkající se bezpečnosti služeb.

9) pokud jde o státní příslušníky třetích zemí, kteří se v souvislosti s poskytováním služby přemístí do jiného členského státu, na možnost členských států požadovat víza nebo povolení k pobytu po státních příslušnících třetích zemí, na něž se nevztahuje režim vzájemného uznávání stanovený v článku 21 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích⁽¹⁾, nebo na možnost uložit státním příslušníkům třetích zemí povinnost ohlásit se příslušným orgánům členského státu, v němž je služba poskytována, při nebo po svém vstupu na jeho území;

2. Opatření uvedená v odstavci 1 mohou být přijata pouze v případě, že je dodržen postup vzájemné pomoci stanovený v článku 35 a jsou splněny tyto podmínky:

10) pokud jde o přepravu odpadů, na záležitosti upravené nařízením Rady (EHS) č. 259/93 ze dne 1. února 1993 o dozoru nad přepravou odpadů v rámci Evropského společenství, do něj a z něj a o její kontrole⁽²⁾;

a) vnitrostátní právní předpisy, v souladu s nimiž je opatření přijato, nebyly předmětem harmonizace v rámci Společenství v oblasti bezpečnosti služeb;

b) opatření zajišťují vyšší úroveň ochrany příjemce, než by poskytovalo opatření přijaté členským státem usazení v souladu s jeho vnitrostátními předpisy;

11) na autorská práva, příbuzná ochranná práva a práva, na něž se vztahují směrnice Rady 87/54/EHS ze dne 16. prosince 1986 o právní ochraně topografií polovodičových výrobků⁽³⁾ a směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/9/ES ze dne 11. března 1996 o právní ochraně databází⁽⁴⁾, jakož i na práva průmyslového vlastnictví;

c) členský stát usazení nepřijal žádná opatření nebo přijal opatření, která jsou ve srovnání s opatřeními podle čl. 35 odst. 2 nedostatečná;

d) opatření jsou přiměřená.

12) na úkony vyžadující ze zákona účast notáře;

ODDÍL 2

13) na záležitosti, na něž se vztahuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/43/ES ze dne 17. května 2006 o povinném auditu ročních a konsolidovaných účetních závěrek⁽⁵⁾;

Práva příjemců služeb

14) na registraci vozidel pronajatých formou leasingu v jiném členském státě;

Článek 19

15) na ustanovení upravující smluvní a mimosmluvní závazkové vztahy, včetně formy smluv, stanovená podle pravidel mezinárodního práva soukromého.

Zakázaná omezení

Členské státy nesmí na příjemce klást požadavky, jež omezují využívání služby poskytované poskytovatelem, který je usazen v jiném členském státě, zejména pak tyto požadavky:

⁽¹⁾ Úř. věst. L 239, 22.9.2000, s. 19. Úmluva naposledy pozměněná nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1160/2005 (Úř. věst. L 191, 22.7.2005, s. 18).

⁽²⁾ Úř. věst. L 30, 6.2.1993, s. 1. Nařízení naposledy pozměněné nařízením Komise (ES) č. 2557/2001 (Úř. věst. L 349, 31.12.2001, s. 1).

⁽³⁾ Úř. věst. L 24, 27.1.1987, s. 36.

⁽⁴⁾ Úř. věst. L 77, 27.3.1996, s. 20.

⁽⁵⁾ Úř. věst. L 157, 9.6.2006, s. 87.

a) povinnost získat povolení od jejich příslušných orgánů nebo povinnost učinit u nich prohlášení;

b) diskriminační omezení přidělované finanční pomoci na základě skutečnosti, že je poskytovatel usazen v jiném členském státě, nebo z důvodu místa, kde je služba poskytována.

Článek 20

Nepřípustnost diskriminace

1. Členské státy zajistí, aby příjemce nepodléhal diskriminačním požadavkům na základě své státní příslušnosti nebo místa bydliště.

2. Členské státy zajistí, aby obecné podmínky přístupu ke službám, které poskytovatel široké veřejnosti poskytuje, neobsahovaly žádná diskriminační ustanovení vztahující se ke státní příslušnosti nebo místu bydliště příjemce, aniž by však vylučovaly možnost zohlednit rozdíly v podmínkách přístupu, pokud jsou tyto rozdíly přímo opodstatněné objektivními kritérii.

Článek 21

Pomoc pro příjemce

1. Členské státy zajistí, aby příjemci mohli v členském státě, v němž mají bydliště, obdržet tyto informace:

- a) obecné informace o požadavcích platných v jiných členských státech, které se týkají přístupu k činnosti poskytování služeb a jejího výkonu, zvláště pak o požadavcích týkajících se ochrany spotřebitele;
- b) obecné informace o opravných prostředcích dostupných v případě sporu mezi poskytovatelem a příjemcem;
- c) kontaktní údaje sdružení nebo organizací, včetně středisek Evropské sítě spotřebitelských středisek, od nichž mohou poskytovatelé nebo příjemci obdržet praktickou pomoc.

Poradenství ze strany příslušných orgánů případně zahrnuje jednoduchý návod, jak postupovat. Informace a pomoc jsou poskytovány jasným a jednoznačným způsobem, jsou snadno dostupné na dálku, a to i elektronickými prostředky, a jsou průběžně aktualizovány.

2. Členské státy mohou pověřit úkolem uvedeným v odstavci 1 jednotná kontaktní místa nebo jakékoli jiné subjekty, jako jsou střediska Evropské sítě spotřebitelských středisek, sdružení spotřebitelů nebo Euro Info centra.

Členské státy sdělí Komisi názvy a kontaktní údaje určených subjektů. Komise tyto informace předá všem členským státům.

3. Při plnění požadavků stanovených v odstavcích 1 a 2 se subjekt, který je osloven příjemcem, v případě nutnosti spojí s příslušným subjektem pro dotyčný členský stát. Ten požadované informace zašle co nejdříve žádajícímu subjektu, který informace předá příjemci. Členské státy zajistí, aby si tyto

subjekty poskytovaly vzájemnou pomoc, a zavedou veškerá možná opatření pro účinnou spolupráci. Členské státy společně s Komisí přijmou praktická opatření nezbytná pro provádění odstavce 1.

4. Postupem podle čl. 40 odst. 2 přijme Komise prováděcí opatření k odstavcům 1, 2 a 3 tohoto článku, přičemž upřesní technické mechanismy pro výměnu informací mezi subjekty z různých členských států, a zejména interoperabilitu informačních systémů, s přihlédnutím ke společným normám.

KAPITOLA V

KVALITA SLUŽEB

Článek 22

Informace o poskytovatelích a jejich službách

1. Členské státy zajistí, aby poskytovatelé zpřístupnili příjemci tyto informace:

- a) název či jméno poskytovatele, jeho právní status a formu, adresu usazení a údaje umožňující rychlé navázání kontaktu a přímou komunikaci s ním, a to případně elektronickými prostředky;
- b) je-li poskytovatel zapsán v obchodním nebo obdobném veřejném rejstříku, název tohoto rejstříku a registrační číslo poskytovatele nebo jiný rovnocenný způsob jeho identifikace v tomto rejstříku;
- c) podléhá-li činnost povolovacímu režimu, údaje o dotyčném příslušném orgánu nebo jednotném kontaktním místě;
- d) vykonává-li poskytovatel činnost, která podléhá dani z přidané hodnoty, identifikační číslo podle čl. 22 odst. 1 šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně (!);
- e) v případě regulovaných povolání jakýkoli profesní subjekt nebo podobnou instituci, u které je poskytovatel registrován, profesní titul a členský stát, ve kterém byl tento titul udělen;
- f) případné obecné podmínky a doložky používané poskytovatelem;
- g) existenci případných smluvních ujednání týkajících se práva použitelného na smlouvu nebo příslušných soudů, které poskytovatel používá;

(!) Úř. věst. L 145, 13.6.1977, s. 1. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 2006/18/ES (Úř. věst. L 51, 22.2.2006, s. 12).

- h) existenci případných poprodejních záruk, které nejsou vyžadovány zákonem;
- i) cenu služby, pokud je cena za daný druh služby předem stanovena poskytovatelem;
- j) základní charakteristiky služby, pokud již nejsou zjevné ze souvislosti;
- k) pojištění nebo záruky podle čl. 23 odst. 1, a zejména kontaktní údaje pojistitele nebo ručitele a informace o území, na které se pojištění nebo záruky vztahují.

2. Členské státy zajistí, aby informace uvedené v odstavci 1 byly podle volby poskytovatele:

- a) sdělovány poskytovatelem z jeho vlastního podnětu;
- b) snadno přístupné příjemci v místě, kde je služba poskytována nebo kde se uzavírá smlouva;
- c) příjemci snadno přístupné elektronickou cestou prostřednictvím adresy sdělené poskytovatelem;
- d) obsaženy v informačních dokumentech dodaných poskytovatelem příjemci, ve kterých je podrobně popsána poskytovaná služba.

3. Členské státy zajistí, aby poskytovatel sdělil na žádost příjemce tyto dodatečné informace:

- a) pokud není poskytovatelem předem stanovena cena za daný druh služby, cenu služby nebo metodu jejího výpočtu v případě, že není možné stanovit přesnou cenu, aby si příjemce mohl cenu zkontrolovat, nebo dostatečně podrobný odhad ceny;
- b) pokud jde o regulovaná povolání, odkaz na profesní pravidla platná v členském státě usazení a způsob přístupu k těmto pravidlům;
- c) informace o svých víceoborových činnostech a partnerstvích, které přímo souvisejí s dotyčnou službou, a o opatřeních přijatých s cílem předejít střetu zájmů. Tyto informace se uvedou ve všech informačních dokumentech, v nichž poskytovatelé uvádějí podrobný popis jimi poskytovaných služeb;
- d) informace o veškerých kodexech chování, které se na poskytovatele vztahují, a adresu, na které je možné do těchto kodexů elektronickými prostředky nahlédnout, s uvedením jazykových verzí, které jsou k dispozici;
- e) pokud se na poskytovatele vztahuje kodex chování nebo pokud je poskytovatel členem obchodního sdružení nebo profesního subjektu, které stanoví možnost mimosoudního řešení sporů, uvede poskytovatel informace v tomto smyslu. Poskytovatel uvede, jakým způsobem lze získat přístup

k podrobným informacím o charakteru a podmínkách využití prostředků mimosoudního řešení sporů.

4. Členské státy zajistí, aby informace, které musí poskytovatel v souladu s touto kapitolou poskytnout, byly dány k dispozici nebo sdělovány jasným a jednoznačným způsobem a včas před uzavřením smlouvy, nebo neexistuje-li žádná písemná smlouva, před poskytnutím služby.

5. Požadavky na informace uvedené v této kapitole doplňují požadavky již stanovené právními předpisy Společenství a nebrání členským státům ve stanovení dodatečných požadavků na informace, které se vztahují na poskytovatele usazené na jejich území.

6. Komise může postupem podle čl. 40 odst. 2 určit obsah informací uvedených v odstavcích 1 a 3 tohoto článku podle zvláštní povahy některých činností a může určit praktické prostředky pro provádění odstavce 2 tohoto článku.

Článek 23

Pojištění profesní odpovědnosti a záruky

1. Členské státy mohou zajistit, aby poskytovatelé, jejichž služby představují přímé a určité riziko pro zdraví nebo bezpečnost příjemce nebo třetí osoby nebo riziko pro finanční zabezpečení příjemce, uzavřeli pojištění profesní odpovědnosti přiměřené povaze a rozsahu rizika nebo poskytli záruku nebo podobné ujednání, které jsou rovnocenné nebo v zásadě srovnatelné, pokud jde o jeho účel.

2. Usadí-li se poskytovatel na území členských států, nesmějí tyto státy od poskytovatele požadovat pojištění profesní odpovědnosti nebo záruku, jestliže je poskytovatel v jiném členském státě, ve kterém je usazen, kryt zárukou, která je rovnocenná nebo v zásadě srovnatelná, pokud jde o její účel a krytí, které poskytuje ve smyslu pojištěných rizik, pojistné částky nebo stropu záruky a možných výluk z tohoto krytí. Pokud je této rovnocennosti dosaženo pouze částečně, mohou členské státy požadovat dodatečné záruky na krytí aspektů, které dosud kryty nejsou.

Vyžaduje-li členský stát od poskytovatelů usazených na jeho území pojištění profesní odpovědnosti nebo poskytnutí jiné záruky, přijme tento členský stát jako dostatečný důkaz potvrzení o takovém pojistném krytí vydaná úvěrovými institucemi a pojišťovnami usazenými v jiných členských státech.

3. Odstavci 1 a 2 nejsou dotčeny úpravy pojištění profesní odpovědnosti či záruk stanovené v jiných nástrojích Společenství.

4. K provedení odstavce 1 může Komise postupem podle čl. 40 odst. 2 sestavit seznam služeb vykazujících vlastnosti uvedené v odstavci 1 tohoto článku a pro účely pojištění nebo záruk zmíněných v uvedeném odstavci určit společná kritéria, kterými se vymezuje přiměřenost povaze a rozsahu rizika.

5. Pro účely tohoto článku se

- „přímým a určitým rizikem“ rozumí riziko, jež vzniká přímo poskytnutím služby;
- „zdravím nebo bezpečností“ v souvislosti s příjemcem nebo třetí osobou rozumí předcházení úmrtí nebo vážnému osobnímu zranění;
- „finančním zabezpečením“ v souvislosti s příjemcem rozumí předcházení podstatným peněžním ztrátám nebo poklesu hodnoty majetku;
- „pojištěním profesní odpovědnosti“ rozumí pojištění uzavřené poskytovatelem ohledně možných závazků vůči příjemcům a případně vůči třetím stranám, jež vznikají při poskytování služby.

Článek 24

Obchodní sdělení regulovaných povolání

1. Členské státy odstraní všechny absolutní zákazy obchodních sdělení regulovaných povolání.

2. Členské státy zajistí, aby obchodní sdělení regulovaných povolání byla v souladu s profesními pravidly, která mají v souladu s právními předpisy Společenství zajišťovat zejména nezávislost, důstojnost a bezúhonnost profese, jakož i profesní tajemství, a to způsobem odpovídajícím zvláštní povaze každé profese. Profesní pravidla o obchodních sděleních musejí být nediskriminační, opodstatněná naléhavým důvodem obecného zájmu a přiměřená.

Článek 25

Víceoborové činnosti

1. Členské státy zajistí, aby se na poskytovatele nevztahovaly požadavky, které jim ukládají povinnost vykonávat výhradně danou konkrétní činnost nebo které omezují společné vykonávání různých činností nebo jejich vykonávání v rámci partnerství.

Takové požadavky se však mohou vztahovat na tyto poskytovatele:

a) regulovaná povolání, je-li to opodstatněné za účelem zaručení souladu s pravidly upravujícími profesní etiku a chování, jež se liší v závislosti na zvláštní povaze každé profese, a nezbytné pro zajištění jejich nezávislosti a nestrannosti;

b) poskytovatelé služeb v oblasti certifikace, akreditace, technického dozoru, testů nebo zkoušek, je-li to opodstatněné za účelem zajištění jejich nezávislosti a nestrannosti.

2. Jsou-li víceoborové činnosti mezi poskytovateli uvedenými v odst. 1 písm. a) a b) povoleny, členské státy zajistí, aby:

a) se předešlo střetu zájmů a neslučitelnosti některých činností;

b) byla zabezpečena nezávislost a nestrannost nutná pro vykonávání některých činností;

c) pravidla upravující profesní etiku a chování u různých činností byla navzájem slučitelná, zejména pokud jde o profesní tajemství.

3. Ve zprávě uvedené v čl. 39 odst. 1 členské státy uvedou, na které poskytovatele se vztahují požadavky stanovené v odstavci 1 tohoto článku, obsah těchto požadavků a důvody, pro které je považují za opodstatněné.

Článek 26

Politika v oblasti kvality služeb

1. Členské státy přijmou ve spolupráci s Komisí doprovodná opatření, kterými podnítky poskytovatele, aby dobrovolně podnikali kroky pro zajištění kvality poskytování služeb, zejména prostřednictvím některého z těchto postupů:

a) certifikací nebo posouzením své činnosti nezávislými nebo akreditovanými subjekty;

b) sestavením vlastní charty kvality nebo podílením se na chartách nebo značkách kvality vypracovaných profesními subjekty na úrovni Společenství.

2. Členské státy zajistí, aby poskytovatelé a příjemci měli snadný přístup k informacím o významu určitých značek a o kritériích pro použití značek a dalších známek kvality vztahujících se na služby.

3. Členské státy přijmou ve spolupráci s Komisí doprovodná opatření, kterými podnítky profesní subjekty, jakož i obchodní komory, profesní sdružení a sdružení spotřebitelů na svém území, aby spolupracovaly na úrovni Společenství s cílem podpořit kvalitu poskytování služeb, zejména tím, že usnadní posouzení způsobilosti poskytovatele.

4. Členské státy přijmou ve spolupráci s Komisí doprovodná opatření, kterými podníí vypracování nezávislých posudků, a to zejména sdruženími spotřebitelů, týkajícími se kvality a nedostatků poskytování služeb, a zejména vypracování srovnávacích zkoušek nebo testování na úrovni Společenství a zveřejňování jejich výsledků.

5. Členské státy ve spolupráci s Komisí podpoří vypracování dobrovolných evropských norem s cílem usnadnit slčitelnost služeb poskytovaných poskytovateli v různých členských státech, poskytování informací příjemcům a kvalitu poskytování služeb.

Článek 27

Řešení sporů

1. Členské státy přijmou všeobecná opatření nezbytná k zajištění toho, aby poskytovatelé dali k dispozici kontaktní údaje, zejména poštovní adresu, faxové číslo nebo adresu elektronické pošty a telefonní číslo, na které všichni příjemci, včetně příjemců s bydlištěm v jiném členském státě, mohou zaslat stížnost týkající se poskytnuté služby nebo o ní žádat informace. Poskytovatelé dají k dispozici rovněž adresu sídla společnosti, pokud tato adresa není shodná s jejich obvyklou adresou pro zaslání korespondence.

Členské státy přijmou všeobecná opatření nezbytná k zajištění toho, aby poskytovatelé reagovali na stížnosti uvedené v prvním pododstavci v co nejkratší možné době a učinili vše pro nalezení uspokojivého řešení.

2. Členské státy přijmou všeobecná opatření nezbytná k zajištění toho, aby poskytovatelé byli povinni prokázat dodržení povinností stanovených v této směrnici, pokud jde o poskytování informací, a budou muset prokázat, že dané informace jsou přesné.

3. V případě, že se vyžaduje finanční záruka z důvodu dosažení souladu se soudním rozhodnutím, členské státy uznají rovnocenné záruky složené u úvěrové instituce nebo pojistitele usazených v jiném členském státě. Tyto úvěrové instituce musejí být v členském státě povolené v souladu se směrnicí 2006/48/ES a tito pojistitelé případně v souladu s první směrnicí Rady 73/239/EHS ze dne 24. července 1973 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přístupu k činnosti v přímém pojištění jiném než životním a jejího výkonu⁽¹⁾ a se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/83/ES ze dne 5. listopadu 2002 o životním pojištění⁽²⁾.

(¹) Úř. věst. L 228, 16.8.1973, s. 3. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2005/68/ES (Úř. věst. L 323, 9.12.2005, s. 1).

(²) Úř. věst. L 345, 19.12.2002, s. 1. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 2005/68/ES

4. Členské státy přijmou všeobecná opatření nezbytná k zajištění toho, aby poskytovatelé, na které se vztahuje kodex chování nebo kteří jsou členy obchodního sdružení nebo profesního subjektu, které stanoví možnost mimosoudního řešení sporů, informovali o této skutečnosti příjemce a zmínili ji ve všech informačních dokumentech, v nichž uvádějí podrobný popis jimi poskytovaných služeb, přičemž uvedou, jakým způsobem lze získat přístup k podrobným informacím o charakteru a podmínkách využití takového mechanismu.

KAPITOLA VI

SPRÁVNÍ SPOLUPRÁCE

Článek 28

Vzájemná pomoc – obecné povinnosti

1. Za účelem zajištění dohledu nad poskytovateli a službami, které poskytují, si členské státy poskytují vzájemnou pomoc a zavedou opatření pro účinnou vzájemnou spolupráci.

2. Pro účely této kapitoly určí členské státy jedno nebo více styčných míst a jejich kontaktní údaje sdělí ostatním členským státům a Komisi. Komise seznam styčných míst zveřejní a pravidelně ho aktualizuje.

3. Žádosti o informace a žádosti o provedení jakýchkoli kontrol, inspekci a šetření podle této kapitoly musí být řádně odůvodněné, zejména uvedením důvodů žádosti. Poskytnuté informace se použijí pouze pro účely, ke kterým byly vyžádány.

4. Pokud členské státy obdrží od příslušných orgánů jiného členského státu žádost o pomoc, zajistí, aby poskytovatelé usazení na jejich území poskytli jejich příslušným orgánům veškeré informace nezbytné pro dohled nad jejich činnostmi v souladu s jejich vnitrostátními právními předpisy.

5. V případě obtíží s vyhověním žádosti o informace nebo s provedením kontrol, inspekci nebo šetření dotýčný členský stát o této skutečnosti neprodleně uvědomí dožadující členský stát s cílem najít řešení.

6. Členské státy poskytují informace, o něž požádaly jiné členské státy nebo Komise, elektronickou cestou a v co nejkratší možné době.

7. Členské státy zajistí, aby do rejstříků, do kterých jsou poskytovatelé zapisováni a do kterých mají možnost nahlížet příslušné orgány v rámci jejich území, měly za stejných podmínek možnost nahlížet také odpovídající příslušné orgány ostatních členských států.

8. Členské státy Komisi sdělí informace o případech, kdy jiné členské státy neplní svou povinnost vzájemné pomoci. V případě nutnosti přijme Komise příslušná opatření, včetně řízení podle článku 226 Smlouvy, s cílem zajistit, aby dotyčné členské státy svou povinnost vzájemné pomoci plnily. Komise členské státy pravidelně informuje o fungování ustanovení o vzájemné pomoci.

Článek 29

Vzájemná pomoc – obecné povinnosti členského státu usazení

1. Pokud jde o poskytovatele poskytující služby v jiném členském státě, poskytne členský stát usazení informace o poskytovatelích usazených na jeho území, je-li o to požádán jiným členským státem, zvláště pak potvrzení o tom, že poskytovatel je usazen na jeho území a podle jeho vědomí svoji činnost nevykonává protiprávním způsobem.

2. Členský stát usazení provede kontroly, inspekce a šetření požadovaná jiným členským státem a uvědomí jej o jejich výsledcích a případných přijatých opatřeních. Příslušné orgány přitom jednájí v rozsahu pravomocí, které jsou jim v jejich členském státě svěřeny. Příslušné orgány mohou rozhodnout o nevhodnějších opatřeních pro každý jednotlivý případ tak, aby vyhověly žádosti jiného členského státu.

3. Poté, co se členský stát usazení dozví o jakémkoli chování nebo o konkrétních činech poskytovatele usazeného na jeho území, který poskytuje služby v jiných členských státech, jež by podle jeho vědomí mohly vážně poškodit zdraví nebo ohrozit bezpečnost osob nebo životní prostředí, uvědomí o tom v co nejkratší možné době všechny ostatní členské státy a Komisi.

Článek 30

Dohled členského státu usazení v případě dočasného přemístění poskytovatele do jiného členského státu

1. Pokud jde o případy, na něž se nevztahuje čl. 31 odst. 1, zajistí členský stát usazení dohled nad dodržováním svých požadavků v souladu s pravomocemi dohledu stanovenými v jeho vnitrostátních právních předpisech, zejména prostřednictvím opatření dohledu v místě usazení poskytovatele.

2. Členský stát usazení nesmí odmítnout přijmout opatření dohledu nebo donucovací opatření na svém území z toho důvodu, že služba byla poskytována nebo způsobila škodu v jiném členském státě.

3. Povinnost stanovená v odstavci 1 neznámá povinnost členského státu usazení vykonávat kontroly skutkového stavu a dohled na území členského státu, v němž je služba poskytována. Takové kontroly a dohled vykonávají orgány členského státu, ve kterém poskytovatel dočasně vykonává svou činnost, na žádost orgánů členského státu usazení v souladu s článkem 31.

Článek 31

Dohled členského státu, v němž je služba poskytována, v případě dočasného přemístění poskytovatele

1. Pokud jde o vnitrostátní požadavky, které mohou být stanoveny podle článků 16 nebo 17, odpovídá členský stát, v němž je služba poskytována, za dohled nad činností poskytovatele služeb na svém území. V souladu s právními předpisy Společenství členský stát, v němž je služba poskytována,

a) přijme veškerá nezbytná opatření k zajištění toho, aby poskytovatel splnil tyto požadavky, pokud jde o přístup k činnosti a její výkon;

b) provádí kontroly, inspekce a šetření nezbytné k dohledu nad poskytovanou službou.

2. Pokud jde o jiné požadavky, než požadavky uvedené v odstavci 1, přesune-li se poskytovatel dočasně do jiného členského státu za účelem poskytování služeb, aniž by byl v tomto státě usazen, podílí se příslušné orgány tohoto členského státu na dohledu nad tímto poskytovatelem v souladu s odstavci 3 a 4.

3. Na žádost členského státu usazení provedou příslušné orgány členského státu, v němž je služba poskytována, veškeré kontroly, inspekce a šetření nezbytné pro zajištění účinného dohledu ze strany členského státu usazení. Příslušné orgány přitom jednájí v rozsahu pravomocí, které jsou jim v jejich členském státě svěřeny. Příslušné orgány mohou rozhodnout o nevhodnějších opatřeních pro každý jednotlivý případ tak, aby vyhověly žádosti členského státu usazení.

4. Příslušné orgány členského státu, v němž je služba poskytována, mohou z vlastního podnětu provádět kontroly, inspekce a šetření na místě za předpokladu, že tyto kontroly, inspekce a šetření nejsou diskriminační, nezakládají se na skutečnosti, že poskytovatel je usazen v jiném členském státě, a jsou přiměřené.

Článek 32

Výstražný mechanismus

1. Pokud se některý členský stát dozví o závažných konkrétních činech nebo okolnostech týkajících se činnosti poskytování služeb, které by na jeho území nebo na území jiných členských států mohly vážně poškodit zdraví nebo ohrozit bezpečnost osob nebo životní prostředí, uvědomí o tom v co nejkratší možné době členský stát usazení, ostatní dotčené členské státy a Komisi.
2. Pro účely provádění odstavce 1 podporuje Komise evropskou síť orgánů členských států a podílí se na jejím fungování.
3. Postupem podle čl. 40 odst. 2 Komise přijme a pravidelně aktualizuje podrobná pravidla řízení sítě uvedené v odstavci 2 tohoto článku.

Článek 33

Informace o dobré pověsti poskytovatelů

1. Členské státy na žádost příslušného orgánu v jiném členském státě poskytnou v souladu se svými vnitrostátními právními předpisy informace o disciplinárních nebo správních opatřeních nebo o trestních sankcích a rozhodnutích týkajících se platební neschopnosti nebo konkursu, jejichž příčinou byl podvod, které přijaly jejich příslušné orgány ve vztahu k poskytovateli a které se přímo týkají způsobilosti poskytovatele nebo jeho profesní spolehlivosti. Členský stát, který informaci poskytuje, o této skutečnosti uvědomí poskytovatele.

Žádost podaná podle tohoto prvního pododstavce musí být řádně odůvodněná, zejména pokud jde o důvody, kvůli nimž jsou tyto informace vyžadovány.

2. Informace o sankcích a opatřeních podle odstavce 1 se sdělí pouze v případě, že se jedná o konečné rozhodnutí. V případě jiných vykonatelných rozhodnutí podle odstavce 1 členský stát, který informaci poskytuje, uvede, zda je určité rozhodnutí konečné nebo zda bylo proti němu podáno odvolání, přičemž v takovém případě by dotčený členský stát měl uvést datum, kdy se očekává rozhodnutí o odvolání.

Kromě toho tento členský stát uvede ustanovení vnitrostátních právních předpisů, podle nichž byl poskytovatel shledán vinným nebo potrestán.

3. Při provádění odstavců 1 a 2 musí být dodržena pravidla o poskytování osobních údajů a práva osob, které jsou v dotčeném členském státě shledány vinnými nebo potrestány, a to i profesními subjekty. Veškeré uvedené informace, které jsou veřejné, musí být přístupné spotřebitelům.

Článek 34

Doprovodná opatření

1. Komise ve spolupráci s členskými státy zavede elektronický systém pro výměnu informací mezi členskými státy, a to s ohledem na stávající informační systémy.
2. Členské státy přijmou za pomoci Komise doprovodná opatření, která usnadní výměnu úředníků odpovědných za provádění vzájemné pomoci, jakož i odbornou přípravu takových úředníků, včetně jazykové přípravy a počítačových školení.
3. Komise zhodnotí potřebu zavedení víceletého programu za účelem organizace příslušných výměn úředníků a školení.

Článek 35

Vzájemná pomoc v případě individuálních výjimek

1. Pokud má členský stát v úmyslu přijmout opatření na základě článku 18, použije se postup stanovený v odstavcích 2 až 6 tohoto článku, aniž je dotčeno soudní řízení včetně předběžného řízení a úkonů prováděných v rámci vyšetřování trestné činnosti.
2. Členský stát uvedený v odstavci 1 požádá členský stát usazení, aby přijal opatření ve vztahu k poskytovateli a dodal veškeré důležité informace o dotyčné službě a okolnostech případu.

Členský stát usazení v co nejkratší možné době zkontroluje, zda poskytovatel provozuje svoji činnost v souladu s právními předpisy, a prověří skutečnosti, které jsou důvodem žádosti. Informuje dožadující členský stát v co nejkratší možné době o přijatých nebo předpokládaných opatřeních, či případně o důvodech, proč žádná opatření nepřijal.

3. Po sdělení členského státu usazení, jak je stanoveno v odst. 2 druhém pododstavci, oznámí dožadující členský stát Komisi a členskému státu usazení svůj úmysl přijmout opatření a uvede:

- a) důvody, proč se domnívá, že opatření přijatá nebo předpokládaná členským státem usazení jsou nedostatečná;
 - b) důvody, proč se domnívá, že opatření, která hodlá přijmout, splňují podmínky stanovené v článku 18.
4. Tato opatření mohou být přijata nejdříve patnáct pracovních dní ode dne oznámení uvedeného v odstavci 3.

5. Aniž je dotčena možnost dožadujícího členského státu přijmout dotyčná opatření po uplynutí lhůty stanovené v odstavci 4, Komise v co nejkratší možné době prověří soulad oznámených opatření s právem Společenství.

Pokud dojde Komise k závěru, že tato opatření nejsou v souladu s právem Společenství, přijme rozhodnutí ukládající dotyčnému členskému státu, aby od přijetí navržených opatření upustil nebo je neprodleně ukončil.

6. V naléhavém případě se členský stát, který hodlá přijmout opatření, může odchýlit od ustanovení odstavců 2, 3 a 4. V těchto případech se opatření oznámí Komisi a členskému státu usazení v co nejkratší možné době s uvedením důvodů, proč se členský stát domnívá, že se jedná o naléhavý případ.

Článek 36

Prováděcí opatření

Komise přijme postupem podle čl. 40 odst. 2 prováděcí opatření nezbytná k provedení této kapitoly, přičemž stanoví lhůty uvedené v člácích 28 a 35 a praktická opatření pro výměnu informací elektronickými prostředky mezi členskými státy, zejména ustanovení o interoperabilitě informačních systémů.

KAPITOLA VII

KONVERGENČNÍ PROGRAM

Článek 37

Kodexy chování na úrovni Společenství

1. Členské státy přijmou ve spolupráci s Komisí doprovodná opatření, kterými podníká zejména profesní subjekty, organizace a sdružení k vypracování kodexů chování na úrovni Společenství, jejichž cílem je usnadňovat poskytování služeb nebo usazování poskytovatele v jiném členském státě, v souladu s právními předpisy Společenství.

2. Členské státy zajistí, aby kodexy chování uvedené v odstavci 1 byly přístupné na dálku elektronickými prostředky.

Článek 38

Dodatečná harmonizace

Komise do ... (*) posoudí možnost předložení návrhů harmonizačních nástrojů týkajících se:

- a) přístupu k činnosti soudního vymáhání dluhů;
- b) soukromých bezpečnostních služeb a přepravy hotovosti a cenných předmětů.

Článek 39

Vzájemné hodnocení

1. Do ... (**) předloží členské státy Komisi zprávu obsahující informace uvedené v těchto ustanoveních:

- a) čl. 9 odst. 2 o povolovacích režimech;
- b) čl. 15 odst. 5 o požadavcích podléhajících hodnocení;
- c) čl. 25 odst. 3 o víceoborových činnostech.

2. Komise zašle zprávy uvedené v odstavci 1 členským státům, které ke každé zprávě do šesti měsíců od jejich obdržení předloží své připomínky. Ve stejné lhůtě Komise tyto zprávy projedná se zúčastněnými stranami.

3. Komise předloží zprávy a připomínky členských států výboru uvedenému v čl. 40 odst. 1, který může vznést připomínky.

4. S ohledem na připomínky podle odstavců 2 a 3 předloží Komise do ... (*) souhrnnou zprávu Evropskému parlamentu a Radě, případně doplněnou o návrhy na dodatečné iniciativy.

5. Do ... (**) předloží členské státy Komisi zprávu o vnitrostátních požadavcích, jejichž uplatňování by mohlo spadat do působnosti čl. 16 odst. 1 třetího pododstavce a čl. 16 odst. 3 první věty, s uvedením důvodů, proč podle jejich názoru uplatňování těchto požadavků splňuje kritéria podle čl. 16 odst. 1 třetího pododstavce a čl. 16 odst. 3 první věty.

Členské státy následně Komisi předloží veškeré změny svých požadavků uvedených výše, včetně nových požadavků, spolu s uvedením důvodů pro tyto požadavky.

(*) Čtyři roky ode dne vstupu této směrnice v platnost.

(**) Tři roky ode dne vstupu této směrnice v platnost.

Komise předložené požadavky sdělí ostatním členským státům. Jejich předložení nebrání členským státům v přijetí daných předpisů. Komise poté každoročně předloží analýzy uplatňování těchto předpisů a směry pro jejich uplatňování v kontextu této směrnice.

Článek 40

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen výbor.
2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použijí se články 5 a 7 rozhodnutí 1999/468/ES s ohledem na článek 8 zmíněného rozhodnutí.

Doba uvedená v čl. 5 odst. 6 rozhodnutí 1999/468/ES je tři měsíce.

3. Výbor přijme svůj jednací řád.

Článek 41

Přezkum

Do ... (*) a následně každé tři roky předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě souhrnnou zprávu o uplatňování této směrnice. Tato zpráva se v souladu s čl. 16 odst. 4 zabývá především uplatňováním článku 16. Posoudí rovněž potřebu dalších opatření pro záležitosti vyloučené z oblasti působnosti této směrnice. Tato zpráva se případně doplní o návrhy na změnu této směrnice za účelem dotvoření vnitřního trhu služeb.

Článek 42

Změna směrnice 1998/27/ES

V příloze směrnice Evropského parlamentu a Rady 1998/27/ES ze dne 19. května 1998 o žalobách na zdržení se jednání v oblasti ochrany zájmů spotřebitelů⁽¹⁾ se doplňuje nový bod, který zní:

„13. Směrnice Evropského parlamentu a Rady/ES ze dne ... o službách na vnitřním trhu (Úř. věst. L ...)“.

Článek 43

Ochrana osobních údajů

Provádění a uplatňování této směrnice a zejména ustanovení o dohledu se řídí pravidly o ochraně osobních údajů, jak jsou stanovena ve směrnicích 95/46/ES a 2002/58/ES.

KAPITOLA VIII

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 44

Provedení

1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s s touto směrnicí do ... (**).

Znění těchto předpisů neprodleně sdělí Komisi.

Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 45

Vstup v platnost

Tato směrnice vstupuje v platnost prvním dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie.

Článek 46

Určení

Tato směrnice je určena členským státům.

V Bruselu ...

Za Evropský parlament
předseda nebo předsedkyně

Za Radu
předseda

...

...

(*) Pět let ode dne vstupu této směrnice v platnost.

(¹) Úř. věst. L 166, 11.6.1998, s. 51. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 2005/29/ES.

(**) Tři roky ode dne vstupu této směrnice v platnost.

ODŮVODNĚNÍ RADY

I. ÚVOD

1. Komise přijala svůj původní návrh ⁽¹⁾ dne 13. ledna 2004 s cílem vytvořit právní rámec, který by odstranil překážky svobody usazování pro poskytovatele služeb a volného pohybu služeb mezi členskými státy tím, že poskytovatelům i příjemcům služeb poskytne právní jistotu nutnou pro výkon těchto dvou základních svobod zakotvených ve Smlouvě. Návrh byl během jednotlivých předsednictví přezkoumán a důkladně projednán v Radě a jejích přípravných orgánech.
2. Výbor regionů zaujal své stanovisko dne 30. září 2004 ⁽²⁾.
3. Evropský hospodářský a sociální výbor zaujal své stanovisko dne 10. února 2005 ⁽³⁾.
4. Evropský parlament přijal své stanovisko při prvním čtení dne 16. února 2006.
5. Komise přijala svůj pozměněný návrh dne 4. dubna 2006. Pozměněný návrh vychází do značné míry ze stanoviska Parlamentu a z jednání vedených v Radě.
6. Dne 29. května 2006 Rada ve složení pro konkurenceschopnost dosáhla politické dohody o kompromisním znění s cílem přijmout svůj společný postoj, přičemž Belgie a Litva se zdržely hlasování.
7. Rada přijala svůj společný postoj v souladu s článkem 251 Smlouvy o ES dne 24. července 2006.

II. CÍLE

Cíle návrhu této směrnice jsou:

- zlepšit základ pro hospodářský růst a zaměstnanost v EU,
- dosáhnout skutečného vnitřního trhu služeb odstraněním právních a správních překážek rozvoje a výkonu činnosti poskytování služeb,
- posílit práva příjemců služeb,
- zavést právně závazné povinnosti účinné správní spolupráce mezi členskými státy.

III. SPOLEČNÝ POSTOJ

Společný postoj přijatý Radou odráží do značné míry stanovisko Evropského parlamentu při prvním čtení. Většina změn Parlamentu již byla zahrnuta do pozměněného návrhu Komise, jehož klíčové prvky byly začleněny do společného postoje. Podstatný počet změn Parlamentu byl proto ve společném postoji zcela nebo částečně zohledněn. Společný postoj rovněž obsahuje některá nová ustanovení, o nichž se Rada domnívá, že jsou nezbytné pro zajištění účinného provádění směrnice a k řádnému fungování vnitřního trhu.

Všechny úpravy pozměněného návrhu Komise navržené ve společném postoji Rady byly Komisí přijaty.

⁽¹⁾ KOM(2004) 0002.

⁽²⁾ Úř. věst. C 43, 18.2.2005, s. 18.

⁽³⁾ Úř. věst. C 221, 8.9.2005, s. 113.

Analýza společného postoje

Obecná ustanovení (články 1 až 4)

Zvláštní oblasti práva (článek 1)

Pokud jde o předmět směrnice a jeho vztah ke zvláštním oblastem práva (základní práva, pracovní právo, trestní právo, ochrana nebo podpora kulturní a jazykové rozmanitosti a plurality sdělovacích prostředků), společný postoj v široké míře odráží změny Parlamentu (7, 8, 9, 290, 291, 297, 298, 299, příslušná část 72). Byl doplněn nový 10. bod odůvodnění objasňující řadu předpisů obecné povahy, které jsou nezávislé na přístupu k činnosti poskytování služeb nebo na jejím výkonu. Cílem mnohých menších formulačních změn v článku 1 je jasnější a jednoznačnější vyjádření jeho obsahu.

Oblast působnosti (článek 2)

Rada ve svém společném postoji sjednotila a dále upřesnila oblast působnosti směrnice se zřetelem na značnou míru změn přijatých Parlamentem při prvním čtení. Přesněji vyjádřeno, společný postoj odráží obsah změn přijatých Parlamentem (zejména změny 10, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 44, 20, 70, 71, 73, 74, 78, 79, 80, 81, 82, 205, 206, 207, 208, 211, 212, 213, 232, 233, 252, 294, 295, 296, 300, 302/332, 302/333, 304, 305, 306, 403 a příslušné části změn 72 a 289).

V čl. 2 odst. 2 písm. a) přispívá vložení slov „nevýdělečné povahy“ k vyjasnění pojmu „služby obecného zájmu“, který členské státy neužívají vždy jednotným způsobem. Další přeformulování čl. 2 odst. 2 písm. c), f) a i) slouží k objasnění a reaguje na různé obavy vyjádřené členskými státy.

Pokud jde o vyloučení příslušných sociálních služeb, odkazuje čl. 2 odst. 2 písm. j) společného postoje na sociální služby v oblasti sociálního bydlení, péče o děti a podpory rodin a osob, které se trvale nebo dočasně nacházejí ve stavu nouze, poskytované státem, státem pověřenými poskytovateli nebo státem uznávanými charitativními organizacemi. Rada rovněž přidala novou větu do 28. bodu odůvodnění, která zdůrazňuje, že daná směrnice by neměla ovlivnit zásadu univerzální služby v rámci sociálních služeb členských států.

Rada nemůže přijmout změnu 75, neboť 20. bod odůvodnění již obsahuje příslušné vysvětlení telekomunikačních služeb. Změna 77 ohledně vynětí právních služeb nebyla přijata, neboť článek 3 již pro případ rozporu ustanovení směrnice o službách s ustanoveními jiných nástrojů Společenství, které upravují zvláštní aspekty činnosti poskytování služeb, stanoví, že tyto jiné nástroje mají přednost.

Souvislost směrnice s ostatními právními předpisy Společenství (článek 3)

Společný postoj sleduje přístup změn Parlamentu 21, 83, 219, 307 s výhradou menšího přeformulování, aby bylo jasně uvedeno, že v případě rozporu s jinými příslušnými nástroji Společenství budou mít přednost příslušná ustanovení těchto nástrojů. Čl. 3 odst. 1 zahrnuje orientační seznam těchto nástrojů Společenství. Společný postoj v čl. 3 odst. 2 rovněž zdůrazňuje, že tato směrnice se netýká mezinárodního práva soukromého, a zejména pravidel zaručujících, že spotřebitelé v zásadě požívají ochrany, kterou jim poskytují právní předpisy v oblasti ochrany spotřebitele platné v jejich členských státech.

Definice (článek 4)

Společný postoj odráží změny 1 - 3, 5 - 6, 11, 23 - 26, 93 - 94 a 97 - 98 s výhradou menšího přeformulování, 39, 84, 88 až 90, 95 a 308 v zásadě, avšak přepracované tak, aby znění odpovídalo stávajícím právním předpisům Společenství nebo oblasti působnosti směrnice.

Kromě toho společný postoj doplnil 37. a 40. bod odůvodnění a vložil nový 38. bod odůvodnění. Rada nepřevzala změny 4, 85 a 86 týkající se definice „služby“ a „povinností veřejné služby“. Změna 96 týkající se definice „pracovníka“ se považuje za nadbytečnou ve vztahu k nově definované oblasti působnosti, a není proto do společného postoj zahrnuta. Změna 92 ohledně pojmu „příslušné orgány“ a změna 87 týkající se pojmu „poskytovatele“ nebyla převzata z důvodu slučitelnosti s ostatními právními předpisy Společenství. Společný postoj konečně nezahrnuje změnu 22 o vypuštění seznamu služeb upravených směrnicí a obsažených v 33. bodě odůvodnění, který zůstává s menšími formulačními úpravami zachován s cílem zohlednit změněnou oblast působnosti.

Správní zjednodušení (články 5 až 8)

Společný postoj v široké míře odráží příslušné změny Evropského parlamentu (27, 29 - 30, 31, 32, 33, 99, příslušné části změn 100, 104, 105 - 106 a 108 - 111, 309). V čl. 6 odst. 1 se Rada použitím vazby „prostřednictvím“ namísto „na“ snaží vyjasnit, že úloha jednotných kontaktních míst se může omezovat na jednání v postavení zprostředkovatele mezi poskytovateli služeb a příslušnými orgány.

Společný postoj stanoví, že vytvoření evropských formulářů se uskuteční postupem projednávání ve výborech, a doplňuje nový 45. bod odůvodnění naznačující řadu úvah, ke kterým by členské státy mohly přihlédnout při přezkoumání potřeby zjednodušit postupy a formality.

Rada nemohla přijmout určité změny, které podle jejího názoru nebyly v souladu s přístupem Rady, například změnu 102, neboť formální registrace u jednotných kontaktních míst by představovala zbytečnou administrativní zátěž, nebo změnu 103, protože evropské jednotné kontaktní místo by představovalo zbytečnou správní strukturu a bylo by v rozporu se zásadou subsidiarity.

Změna 310 nebyla převzata, neboť odkaz na kontrolu souladu se směrnicí 96/71/ES, která není dotčena tímto návrhem, se nepovažuje za vhodný.

Společný postoj nezahrnuje změnu 107, protože by se tak odstranila povinnost poskytovat informace elektronickými prostředky, jež jsou podstatným nástrojem správního zjednodušení, změnu 111, kromě revidovaného časového plánu, nebo změnu 32, protože elektronické postupy jsou zásadním opatřením správního zjednodušení a mohou být také použity pro původní dokumentaci, jelikož doklad pravosti lze poskytnout pomocí elektronických prostředků.

Svoboda usazování pro poskytovatele služeb (články 9 až 15)

Společný postoj odráží změny 34, 35, 36, 37, 38, 40, 41, 42, 112 - 113, 115 a 117, 118 - 122, 124 - 127, 128 a 129, část změn 30 a 130, 131 - 133 a 136 - 137, 138, 140, 141, 142 a 143, 144 - 145, 146, 147 - 149, 150 a 242. Z důvodu jasnosti se v některých případech považovalo za nezbytné provést menší formulační změny a Rada je toho názoru, že podstata změn Evropského parlamentu není dotčena.

V čl. 14 odst. 6 se doplňuje, že zákaz konzultace konkurenčních hospodářských subjektů se netýká konzultace veřejnosti jako celku, a v čl. 14 odst. 7 se doplňuje, že členský stát může požadovat buď pojištění nebo finanční záruky, ačkoli v daném členském státě žádná taková povinnost pro poskytovatele služeb neexistuje.

Společný postoj nepřijímá změny 134 a 28, neboť zásada tichého povolení (v případě neposkytnutí odpovědi ze strany orgánů) je klíčem k usnadnění svobody usazování, ani změnu 135, neboť by vedla k dodatečnému zatížení žadatelů a znesnadnila soudní přezkoumání. Společný postoj zavádí některé změny v odstavcích 3 a 4 článku 13 a v 63. bodě odůvodnění ohledně tichého povolení, a to zejména tím, že umožňuje členským státům žádat o prodloužení lhůty pro povolovací postup

v případech odůvodněných složitostí případu a za předpokladu, že žadatel bude o prodloužení lhůty a o jeho důvodech řádně informován. Cílem je transparentnost povolovacích režimů a jejich přístupnost hospodářským subjektům, aniž by vnitrostátní správní orgány byly zbaveny určitého prostoru pro posouzení. 63. bod odůvodnění obsahuje dodatek vysvětlující, že možnost, aby členské státy mohly přijmout jiná opatření pro povolovací postupy, které jsou opodstatněné naléhavými důvody převažujícího veřejného zájmu, může zahrnovat pravidla stanovující, že v případě neposkytnutí odpovědi v určité lhůtě se žádost považuje za zamítnutou a že toto tiché zamítnutí je napadnutelné u soudů.

Společný postoj zavádí některé změny v čl. 15 odst. 4 ohledně provádění procesu hodnocení v oblasti služeb obecného hospodářského zájmu, jejichž cílem je vyjasnit, že stanovený mechanismus hodnocení by neměl bránit plnění úkolů svěřených službám obecného hospodářského zájmu, a reagovat na obavy Evropského parlamentu, který dal přednost úplnému vyloučení služeb obecného hospodářského zájmu z procesu hodnocení. Společný postoj obsahuje znění čl. 15 odst. 6 a 7, jehož cílem je snížit zátěž členských států vyplývající z povinností stanovených v tomto článku a reagovat na obavy Evropského parlamentu, který chtěl jít ještě dále a vypustit oznamovací povinnost. Společný postoj zejména vypouští z odstavce 6 větu „a pokud nebude potřebný z důvodu nových okolností“. V odstavci 7 společný postoj z důvodů právní jistoty doplňuje větu vysvětlující, že oznámení v souladu se směrnicí 98/34/ES rovněž splní oznamovací povinnost podle této směrnice.

Rada nepřevzala změny 116 a 209, neboť povinnost vyhodnotit povolovací režimy a podat o nich zprávu je podstatným opatřením pro usnadnění přístupu k činnosti poskytování služeb a jejího výkonu. Společný postoj však upřesňuje v novém 58. bodě odůvodnění, že povinnost podávat zprávy se týká pouze existence povolovacích režimů a nikoli kritérií a podmínek pro udělení povolení. Rada nemůže přijmout změnu 114, o níž se domnívá, že by snížila srozumitelnost znění.

Změna 120 navrhuje nový 61. bod odůvodnění, který byl zahrnut do společného postoje s cílem upřesnit, že požadavek na vyloučení duplicity nebrání členským státům v uplatňování vlastních podmínek, nýbrž od nich pouze požaduje, aby přihlédly k rovnocenným podmínkám, které již poskytovatel v jiném členském státě splnil. Společný postoj kromě toho odráží podstatu změny 121, avšak s odlišným zněním. Společný postoj však nezahrnuje změnu 122, protože pokud by rozhodnutí udělit povolení byla vyňata z povinnosti uvádět odůvodnění, stalo by se soudní přezkoumání správních rozhodnutí, zejména pro třetí strany, méně účinným či dokonce prakticky nemožným. Podobně společný postoj nepřejímá změnu 151, neboť vypuštění oznamovací povinnosti by se mohlo vážně dotknout procesu hodnocení.

Volný pohyb služeb a související odchylky (články 16 až 18)

Pokud jde o volný pohyb služeb (článek 16), společný postoj plně odráží změny Evropského parlamentu (45 až 47, 152 a 293/rev4). Doplní se nový 82. bod odůvodnění, aby se vyjasnilo uplatňování předpisů členských států ohledně podmínek zaměstnávání. Pokud jde o další odchylky od volného pohybu služeb (článek 17), společný postoj přebírá změny Parlamentu (53, 48, 50, 51, 54, 161, 162, 163, 165, 169, 170, 171, 172, 173, 174 a 175, 400, 404) s menší úpravou v odstavci 12 týkající se přepravy odpadů. Článek 18 původního návrhu o přechodných odchylkách byl vypuštěn v souladu s příslušnou změnou Parlamentu.

Změny 164, 167 a 168 se nepovažují za podstatné s ohledem na změny v článku 16. Rada nepřevzala změnu 176, neboť individuální odchylky týkající se výkonu zdravotnické profese, veřejného zdraví a veřejného pořádku jsou nadbytečné v důsledku vyloučení zdravotnických služeb z oblasti působnosti a nového znění článku 16.

Práva příjemců služeb (články 19 až 21)

Pokud jde o práva příjemců služeb, společný postoj v široké míře odráží odpovídající změny Parlamentu (178, 180, 247, 55 částečně) s menšími úpravami nebo doplňky.

Rada však nemůže přijmout doplnění slova „pouze“ (změna 177) v doložce o zákazu diskriminace stanovené v článku 20, neboť by to mohlo být vykládáno jako povolení diskriminace na základě jiných důvodů. Změna 179, kterou se stanoví nový článek 22a, nemůže být převzata, neboť kapitola o správním zjednodušení obsahuje dostatečně podrobné údaje týkající se úlohy jednotných kontaktních míst. Pokud jde o úhradu nákladů na zdravotní péči poskytnutou v jiném členském státě (článek 23 původního návrhu), společný postoj přebírá změny 56 až 62 a 180/247, vypouštějící článek 23 a příslušné body odůvodnění.

Pokud jde o ustanovení týkající se vysílání pracovníků a vysílání státních příslušníků třetích zemí (články 24 a 25 původního návrhu), společný postoj sleduje přístup Parlamentu (změny 181, 182/248, 63 - 64, 183/249 a 65 - 66) a vypouští články 24 a 25 původního návrhu.

Kvalita služeb (články 22 až 27)

Pokud jde o ustanovení o kvalitě služeb, společný postoj v široké míře odráží přístup Parlamentu (změny 64, 67, 185, 187, 188, 190, 194, 195, 196). Z důvodu jasnosti článek 22 přeskupuje všechny požadavky na informace, uvedené v jiných částech směrnice. Článek 23 společného postoje potvrzuje, že pojištění profesní odpovědnosti není povinné. Postup v případě selhání pojištění trhu není zahrnut, neboť se stal se zbytečným poté, co pojištění profesní odpovědnosti už není povinné.

Společný postoj nezahrnuje změny 184 a 186, neboť by znamenaly zbytečnou zátěž pro poskytovatele služeb. Nebyla převzata ani změna 191, neboť příslušné informace o poprodejních zárukách musí příjemcům poskytnout poskytovatelé služeb. Změna 192 nemůže být přijata, neboť vazba na ostatní právní předpisy Společenství o poprodejních zárukách musí být výslovně zmíněna. Společný postoj nepřijímá změny 193 a 210, neboť Rada je toho názoru, že povinnost vyhodnotit omezení víceoborových činností a podat o nich zprávu je podstatným opatřením pro usnadnění přístupu k činnosti poskytování služeb a jejího výkonu.

Správní spolupráce (články 28 až 36)

Společný postoj odráží plně nebo v podstatě odpovídající změny Evropského parlamentu (zejména změny 68 - 69, 197 - 198, 200 - 203), avšak s některými úpravami, které byly nutné z důvodu nového uspořádání kapitoly o volném pohybu služeb.

Konvergenční program a závěrečná ustanovení (články 37 až 46)

Společný postoj zahrnuje, s menšími formulačními úpravami, změny Parlamentu (zejména změny 70, 71, 205, 206, 207, 208, 211, 212, 213). Doplnuje se nový 114. bod odůvodnění popisující cíl kodexů chování.

Důležitým prvkem, který společný postoj zavádí v čl. 39 odst. 5, je proces, při kterém členské státy předloží Komisi zprávu o vnitrostátních požadavcích, jejichž uplatnění by mohlo spadat pod čl. 16 odst. 1 třetí pododstavec a čl. 16 odst. 3. Komise tyto požadavky sdělí ostatním členským státům a poskytne analýzy a směry pro jejich uplatnění v souvislosti se směrnicí. Rada se domnívá, že toto ustanovení, jež je klíčovým prvkem celkové vyváženosti dohodnutého znění, vytváří účinný systém sledování vnitrostátních právních předpisů, které by mohly představovat překážku volného pohybu služeb. Přestože by za určitých okolností mohla tato povinnost znamenat počáteční zatížení pro vnitrostátní správní orgány, minimalizovala by nicméně administrativní zátěž a výdaje poskytovatelů služeb a tím, že by napomáhala členským státům identifikovat stávající překážky, by usnadnila provádění dané směrnice.

V článku 40 společný postoj zavádí regulativní výbor. Společný postoj zavádí nový článek 43 o ochraně osobních údajů. V čl. 44 odst. 1 společný postoj přebírá změnu Parlamentu a prodlužuje dobu provádění na 3 roky. Společný postoj rovněž obsahuje nový bod odůvodnění, který vybízí členské státy, aby vypracovaly tabulky dokládající srovnání mezi touto směrnicí a prováděcími opatřeními.

IV. ZÁVĚR

Rada se domnívá, že její společný postoj, který je výsledkem rozsáhlé přípravné práce a jednání od roku 2004 a který má plnou podporu Komise, je zcela v souladu s cíli navrhované směrnice. Společný postoj tedy usiluje o vytvoření jasně definovaného právního rámce, který by poskytovatelům i příjemcům služeb zvýšil právní jistotu i možnost využívat základních svobod zakotvených ve Smlouvě.

Rada vzala v úvahu stanovisko Parlamentu v prvním čtení a pozměněný návrh Komise. Bere na vědomí skutečnost, že došlo k významnému sblížení postojů mezi těmito třemi orgány, zejména pokud jde o zásadní ustanovení návrhu směrnice. Toto sblížení se dobře odráží ve společném postoji.
